

Tízéves a MIÉP

„jó mulatság, férfi munka volt!”
(Vörösmarty)

Anamnézis

Mikor születik meg egy párt? Köthető ez egy születésnaphoz? Azt hiszem, nem. Miképpen gyermekünk léte sem születése napján kezdődik, mert mire megérkezik közénk, már komoly előtörténete van, amely a fogantatás pillanatától számolandó. Vagy még előbből, azokból az időkből, amikor leendő édesanyja el-elábrándozott róla, akit egyszer majd meg kell szülnie. Nem, a MIÉP sem azon a bizonyos tíz évvel ezelőtti napon született, amikor alakulási jegyzőkönyvét aláírta az a tucatszámú ember. Nem, a MIÉP sokkal korábbi képződmény, olyan ősi, hogy addig mehetnénk vissza a magyar időben előtörténetének illusztrálásában, ameddig csak jölesik. Játszi könnyedséggel lehetne levezetni Ady lírájából, Szabó Dezső ideológiájából, Prohászka beszédeiből, Karácsony Sándor írásából vagy Bajcsy-Zsilinszky Nemzeti Radikális Pártjának programjából. Mégse tegyük. Követhetőbb és életszerűbb, ha a MIÉP magzatrúgásainak kezdetét 1986-ra datáljuk, arra az évre, amikor a már több tucat szépirodalmi kötettel rendelkező Csurka István a New York-i Püski kiadónál megjelenteti élete első politikai kötetét, *Az elfogadhatatlan realitást*. Mert hogy a Magyar Igazság és Élet Pártja valójában nem több és nem kevesebb, mint az elfogadhatatlan realitás pártja. Ugyanis ez a jelző – realitás – „A kezdeményezőkétséget akarja elvenni az embertől. Együttélni a realitásokkal ma a szabadság hiányának különböző fokozatait jelenti. ... Pedig az emberiséget, ha vitte előre valami, csak az vitte, hogy nem fogadta el a realitásokat. A realitás elfogadása – megmerevedés. ... Az elfogadott realitásban csak törpék vannak és törpébbek.” – írta Csurka. És nem érti a magyar politika belső logikáját az, aki nem látja világosan, hogy az 1993-as esztendőt végigkísérő hatalmas kérdőjel, az MDF létezésének legnagyobb kihívása, az „Antall vagy Csurka?” kérdés semmivel nem több és nem kevesebb, mint hogy elfogadjuk vagy ne fogadjuk el a realitást. Antall azt mondta, el kell fogadni. Csurka azt mondta, soha! Sőt, arra is rámutatott, hogy Antall realitása mesterkéltnél, nem kizárólagos, vannak más realitások is.

1993.

A közvélemény az 1985-ös monori, az 1987-es lakiteleki és az 1988-as második lakiteleki találkozót az MDF előtörténetének tekinti, pedig ezek a

politikai állomások ugyanolyan mértékben a MIÉP létrejöttének stációi is, miképpen maga az MDF is az. A MIÉP az MDF töretlenül és intranzigensen népi-nemzeti elveket valló szárnyának kényszerű kiválásából és önállósulásából keletkezett, így a korai MDF (a mozgalom és a párt egyaránt) történetének egészen 1993-ig olyan olvasata is van, mint MIÉP-előzménynek. Az antalli árulás, a paktum nagymértékben felgyorsította az MDF polarizálódását. 1990. május 29-én Antall – az MDF vezetőségének előzetes hozzájárulása nélkül! – aláírta a Szabad Demokraták Szövetségével azt a hatalommegosztó, a tavaszi nagytakarítást elsikkasztó megállapodását, melynek értelmében továbbra is a régi garnitúra – („a szakma”) – kezében marad a média, a kulturális élet és az oktatásügy. Ezzel az SZDSZ tökéletesen megalapozta saját politikai túlélését és megakadályozta a lényegi rendszerváltozást. A paktum becstelen jellegéről néhány év múltán maguk az SZDSZ-es érintettek rántották le a leplet. Kis János így vallott 1993 utolsó napjaiban: „Amikor Antall József megállapodott az SZDSZ akkori vezetőivel, egyebek között az volt a célja, hogy megszilárdítsa helyzetét az MDF-en belül: távol tartsa a kormányhatalomtól pártjának alapító atyjait és semlegesítse a fórumista szélsőjobboldalt.” 1994 augusztusában pedig Haraszti Miklós nyilatkozik úgy a *Magyar Hírlapban*, hogy Antallnak a paktummal egyetlen és valódi célja a „Csurka-semlegesítés” volt: „A konstruktív bizalmatlanság intézményét ugyanis nem annyira az ellenzék, mint saját szövetségesei és szélsőségei, nem utolsósorban az alapító atyák ellen kérte Antall. Más kérdés, hogy ezt az MDF-nek úgy adta el, mint az egész párt érdekét. ... Minden harc nélkül, totálisan Csurka ölébe hullt volna a média, ha úgy indul el az új parlament, hogy nincs paktum.”

A MIÉP megszületéséhez vezető útnak mindezek csupán előzményei. Önálló létének, önartikulációjának célegyenesébe 1992. augusztus 20-án jutott el a magyar nemzeti radikalizmus, amikor Csurka István a *Magyar Fórumban* közzétette a nyolc kolumnás *Néhány gondolatot*. Ha Jerikó falai a trombiták zajára omlottak össze, az MDF a *Néhány gondolat* igazságaitól rogyott meg. Örökre. A *Néhány gondolat* az elfogadhatatlan realitás elméletének az Antall-kormányra és az MDF-re való alkalmazása, amely hatalmas pánikot és párton belüli cezurát váltott ki. Természetesen itt is és ekkor is a nemzeti értékrendet elutasító liberális tábor volt hangadóbb, lévén övé a média és a nemzetközi támogatás. „Csurkának meg kell tagadnia szörnyszülöttét, ami kiszaladt a tolla

alól" – nyilatkozta Elek István, Debreczeni József pedig, az MDF „Liberális Műhelyének” másik vezéralakja nemes egyszerűséggel „náci ideológiai alapvetésűnek” minősítette az akkor MDF alelnök Csurka dolgozatát. Rajtuk kívül, egymást túllihegve sietett elhatárolódni a „kirekesztő” tanulmánytól Balácsi Tibor, Furmann Imre és Kulin Ferenc. Az osztrák *Die Presse* című lap szerint maga Antall József is a „Csurka-pamflet” megjelenését követő napokban látta elérkezettnek az időt, hogy elhatárolja magát a szélsőjobbtól, „mert már politikai hitele forgott kockán”. A külföld fölhördülése egyenesen példátlanul nevezhető: „pamflet” még ekkora ijedelmet nem váltott ki a nagypolitikában, hacsak Rousseau és Voltaire idejéig vissza nem megyünk a kultúrpolitikában. A magyarországi származású zsidó, Tom Lantos, aki az USA kongresszusának képviselője, olyan súlyúnak ítélte a csurkai gondolatok következményeit, hogy egyenesen az amerikai kongresszus elé vitte az ügyet, miközben így nyilatkozott: „Naivitásnak tartom azt a nézetet, mely szerint a demokráciában minden nézet egyenlő értékű. ... Két héten belül a kezdeményezésemre rendkívüli ülést tartunk képviselőtársaimmal a kongresszusban, amelyen megtárgyaljuk ezt a kérdést. Ennek az ülésnek kifejezetten a Csurka-dolgozat lesz a témája. A munkánkat közvetíteni fogja a televízió az egész országban. ... Egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy a kormány legnagyobb koalíciós pártjának alelnöke, Csurka úr ilyen nézeteket hangoztasson, anélkül, hogy az Egyesült Államok szenátusa ezt meg ne tárgyalja.”

Vele vállvetve tüsténkedett Wim van Velzen úr is, az EUCD (Kereszténydemokrata Pártok Uniója) elnöke, aki nagyon aggodalmas hangon fejtette ki egy athéni konferencián a Csurka-tanulmány apropóján, hogy a külföldiekben félelmet kelt a nemzeti irány! (1992. november)

A kutyák csaholtak, a karaván pedig haladt a maga útján. Csurka István létrehozta a **Magyar Út Alapítványt**, amelynek politikai célkitűzését így fogalmazta meg: „az országvezetésre felkészíteni, helyzetbe hozni a nemzeti szellemű keresztény középosztályt.” (1992. szeptember) A beteg Antall József pedig mint egy rémült öregasszony siránkozott az őt interjúvoló *Pesti Hírlap*nak: „Csurka István... igenis a politikai hatalom megragadására és az általa elképzelt politikai program végrehajtására készült és készül.” (1993. március) Úgy fejtette ki mindezt, mintha nem ez lenne minden vérbeli politikus egyetlen dolga és kötelessége, mintha a felsoroltak valamiféle alkotmány- és törvényellenes sötét szervezkedést jelentenének, nem pedig parlamentáris keretek között folyó véleményütköztetést.

Mindezek ellenére és dacára Csurka István alelnök, a 4. számú tagkönyv tulajdonosa nem hagyta el az MDF-et. Lelkiismerete tiszta volt, tudta, ő jár

az egyenes – lakiteleki – úton, és az antalli párt tért le arról. Hú maradt hűtlen pártjához, amely nagy lázzal készült az 1993. január 22-én kezdődő VI. országos gyűlésére. A feszültség tapintható volt, mindenki tudta, hogy óriási a tét, a politikai ellentmondások már pattanásig feszültek, és ennek a konferenciának kell eldöntenie, hogy Antall vagy Csurka, hogy elfogadandóak vagy elfogadhatatlanok a magyar realitások. Antall kerekedett felül 674 szavazattal, Csurka 536-tal az elnökség tagja lett. A konferencia végetért, az Antall vagy Csurka kérdésre az MDF választ adott, igaz, semmi sem oldódott meg. Nyilvánvaló válaszlépésként az MDF Budapest Sportcsarnok-beli konferenciájának eredményére – eredménytelenségére – alig két héttel később, 1993 februárjában óriási tömegrészvétel mellett megtartotta első országos értekezletét a szinte spontán alakuló **Magyar Út Körök Mozgalom**, amely Csurkát választotta elnökéül, és a *nemzetépfítő államot* politikai célkitűzéséül. Innentől kezdve ez a mozgalom képviselte a hazai nemzeti radikális hangot és kiállást.

(A MUK Mozgalom tényleges, formai létrehozására csak május 24-én, bírósági bejegyzésére pedig július 7-én került sor.)

Ami a Csurka István és az Antall József politikai értékrendje közötti feszültség feloldhatatlanságát illeti, arra a tények a perdöntő bizonyítékok. 1993. június 5-én, a balatonföldvári Club Hotelban ülésezett az MDF Országos Választmánya és *kizárta Csurkát az MDF-ből*.

Összefoglalhatjuk: az MDF és Antall József erejéhez és lehetőségeihez képest mindent megtett azért, hogy ezen a nyáron megszülessen a MIÉP.

A születés

Amint azt a Magyar Demokrata Fórum VI., tisztújító gyűlésének vokсарányai is bizonyítják, Csurka István nem volt egyedül a radikális magyar érdekvédelem követelésében: az MDF relevánsnak tekinthető csoportja szimpatizált vele, amiért is kizárása a pártból tovább rontotta a bent maradtak közérzetét. Egy hatalmas puszkaporos hordón ült az egész MDF-frakció, és csak idő kérdése volt, hogy ki gyújt először gyufát. Jellemző módon ezt a gyufát is Antall gyújtotta meg, amikor 1993 május 11-én, saját pártja akaratának ellenében, az ellenzéki SZDSZ szavazatainak segítségével – (újabb pak-tum?) – a parlament elfogadta a *hazaárulással felérő magyar-ukrán alapszerződést*. Mindösszesen 39-en szavaztak nemmel, 17-en tartózkodtak. Némi túlzással azt mondhatjuk, hogy nagyjából e nemmel szavazók és részben a tartózkodók közül került ki néhány hónap elteltével a MIÉP alapítógárdája. De addig még sok mindennek kellett történnie.

A *Pesti Hírlap* 1993. május 26-i száma szokatlan koalíciós mozgásokról számol be a T. Házból: „Az MDF 29 képviselője tegnap megalapította a **Magyar Igazság Nemzetpolitikai Csoportot**. Ezt tegnap este az MDF frakcióülésén jelentették be. A csoporthoz tartozó képviselők többségükben a népi-nemzeti kör tagjai”. A csoport ügyvivőjévé Csurka Istvánt, Halász Istvánt, Tóth-Kurucz Jánost, Horváth Lajost és Zétényi Zsoltot választották. Roszik Gábor pedig néhány napon belül kilépett.

Ekkor még a csoport megalakulása ellenére sincsenek új frakciók a Demokrata Fórumban, bár számos jel utal arra, hogy ez már csak napok kérdése lehet. Június 14-én tíz MDF-es képviselő – mindahányan a Magyar Igazság Nemzetpolitikai Csoport tagjai – (Deme Zoltán, Bogdán Emil, Csurka István, Kelemen József, Horváth Lajos, Miklós Árpád, Tóth-Kurucz János, Réti Miklós, Bognár László és Móra László) kilépett az MDF-parlamenti csoportjából és külön kormányparti képviselőcsoportot alakított, amely szoros kapcsolatot keresett a Magyar Út Körök Mozgalommal. A neve **Magyar Igazság frakció** lett. Megbízott ügyvezetőjük Horváth Lajos. Zétényi Zsolt nem lépett be az új frakcióba, maradt a nemzetpolitikai csoportban, többen viszont jelezték csatlakozási szándékukat, köztük Szabó Lukács, Szilassy György és Zacsek Gyula.

A **Magyar Igazság Nemzetpolitikai Csoport** és a **Magyar Igazság frakció** vezetői új párt megalakítását döntötték el: június 21-én megalakult a **Magyar Igazság Párt**. Az alakulási jegyzőkönyv tanúsága szerint az országos elnökség háromtagú volt: Horváth Lajos, Csurka István, Tóth-Kurucz János. Június 24-én nyújtották be a Fővárosi Bírósághoz bejegyzés végett, de nem várt elutasításban részesültek: ilyen néven már volt egy párt bejegyezve, így a bíróság nem tehetett mást, névmódosításra szólította fel az új pártot. Így történhetett, hogy a nemzeti radikalizmus pártja kétszer is megalakult ezen a nyáron.

1993. július 15-én kelt az a jegyzőkönyv, amely dokumentálja a **Magyar Igazság és Élet Pártjának (MIÉP)** a megalakulását. A Fővárosi Bíróság 5308. sorszám alatt 1993. július 23-i végzésében a MIÉP-et törvényes nyilvántartásba vette. Az Alapszabály szerint az első országos tanácskozásig terjedőleg a párt képviseletére egy öttagú ideiglenes elnökség volt hivatott (Horváth Lajos, Csurka István, Tóth-Kurucz János, dr. László Jenő és dr. Polgárdy Géza). A MIÉP-nek megalakulását követően nem egyszemélyű, hanem társelnöki vezetése volt: Csurka István és Horváth Lajos egyenrangú társelnökökként, együttes aláírásukkal intézkedhettek a párt nevében. A MIÉP szóvivője a köztisztületnek örvendő rádiós személyiség, Győri Béla lett, aki higgadt és meggyőző nyilatkozatai által nagymértékben része-

se a MIÉP hiteles arculata kialakításának. Az új párt első irodavezetőjének Hajdú Demeter Dénest választották. Álljon itt azon 17 alapítótag neve, akik az alakulási jegyzőkönyvet hitelesítették: Horváth Lajos, Csurka István, dr. Polgárdy Géza, Tóth-Kurucz János, Kelemen József, Miklós Árpád, Marsi Péter Pál, Papolczy Gizella, dr. László Jenő, László András, Farkas Elemér, Rejtő Lajos, Varga Zoltán, dr. Drippéyné Szűcs Katalin, dr. Drippéy Dénes, Csurka Endre, dr. Réti Miklós. A párt felállt.

Egyrészt nagyon szánalmas, másrészt nagyon irigylésre méltó helyzetben volt az újszülött MIÉP. Kis párt volt, mindennemű saját infrastruktúra nélkül, kiépített fővárosi és országos pártszervezet nélkül, számottevő tagság és pénz nélkül, ugyanakkor rengeteg politikai ellenséggel körülvéve. A frissen alakult MIÉP-nek gyakorlatilag csak ellenségei voltak, szövetségesei nem, ugyanis a kezdetektől olyan hisztérikus lejárató propagandát folytatott ellene a balliberális tulajdonban lévő tömegtájékoztató, hogy más pártok részéről politikai öngyilkossággal ért volna fel a MIÉP-hez való tétova közeledés is.

De nézzük, hogy miben volt irigylésre méltó. Megalakulása percétől parlamenti párt, saját frakcióval. (A köztudatban úgy él, hogy a MIÉP csak 1998-ban került be a parlamentbe, holott akkor már másodszer került oda.)

Óriási erősséget jelentett az a tény, hogy az úgymond jobboldali pártok közül egyedül a MIÉP-nek volt mindig is saját sajtója. Antall nem fordított gondot az MDF sajtóháttérének kiépítésére, a KDNP-nek, a kisgazdáknak pedig szintén nem tűnt fel, hogy a médiális jelenlét ma már maga a jelenlét: korunkban csak az van, amiről hírt ad a média. Amiről a média hallgat, az nincs. Mindhárom párt látványos bukása és sajnálatos szétszóródása nem utolsósorban erre vezethető vissza. Csurka István – akinek szellemisége a harmadik irigylésre méltó faktor a pártban –, maga is íróként nagyon jól tudta, hogy az összes kezdeti hiányosságot és akadályt kompenzálni képes egy jól szerkesztett politikai hetilap. Ezért különös gonddal vigyázott az 1989. október 21-én indult *Magyar Fórum* kiadói jogára, amelyet pedig Antallék igyekeztek kicsavarni a kezéből. Nem sikerült nekik. Ha sikerül, valószínűleg már réges-régen nem lenne MIÉP.

Aztán 1993. január 15-én indult útjára a nemzeti radikalizmus folyóirata, a *Havi Magyar Fórum*, jóval később, 1999 elején kezdte el példa nélküli felvilágosító munkáját a *Bocskai Szabadegyetem* és a *Bocskai Színpad*. Ugyancsak megragadott Csurka István minden olyan lehetőséget, ahol nézeteinket az elektromos médiában jeleníthettük meg, műsoraink voltak az ATV-ben és kultúrpolitikánk áthatotta a *Pannon Rádiót*. A könyvheteken rendszeresen

előrukkolunk a Magyar Fórum Könyvek legújabb köteteivel, nemzeti klasszikus és kortárs írók műveivel. Ez a szellemi életben való állandó jelenlét a MIÉP legmélyebb, legerősebb és legátvághatatlanabb gyökerét képezi. Ilyen gyökere egyetlen mai magyar pártnak sincsen rajtunk kívül.

Annyira nyilvánvaló, hogy talán külön felemlítése is felesleges, hogy az így megszületett MIÉP-et kezdettől fogva erkölcsi és politikai támogatásban részesítette az akkor már jelentős számú tagsággal rendelkező Magyar Út Körök Mozgalom, és tömegesen léptek be a pártba a testvérmozgalom tagjai közül is.

Az első öt év

1994.

Az új pártnak nem adatott hosszú és nyugodt gyermekkor, hiszen 1994-ben országgyűlési és önkormányzati választások voltak. Május 8-án, a képviselőválasztások napján alig tízhónapos MIÉP természetesen nem tudott minden körzetben, országos lefedettséggel képviselőket indítani. Az elért 1,3%-os eredmény azonban – azzal együtt, hogy a parlamentből való kiesést jelentette a MIÉP-frakciónak – mégis kielégítőnek mondható adott helyzetben, főként, ha figyelembe vesszük azt a lejárató és ellenpropagandát, amellyel balról beszennyezni igyekeztek az új politikai hangot. A visszaköszönő vádak legjellemzőbbike a kirekesztés, az antiszemitizmus és a populizmus volt. A '94-es választások jelentőségét a MIÉP szempontjából nem a szerény eredmény, hanem az jelentette, hogy a kampányolás következtében országosan ismertté lett a párt, létünket tudomásul vette a legszélesebb magyar közvélemény. Ellenzőink – gyakorlatilag a teljes magyar politikai horizont – akkor ijedtek meg igazán, amikor 1994. március 15-én, a Szabadság téren megrendezte a MIÉP első saját szervezésű tömegdemonstrációját, méghozzá azonnal 50 ezer résztvevővel.

Aki nem volt vak, láthatta, hogy óriási erők és potenciák gyűjtőpártja a MIÉP, amelynek jelentős beleszólása lesz a magyar jövő kialakításába. A pánik érezhetően nőtt vele szemben, akárcsak a becsmérlés és az agyonhallgatás taktikája. Ennek jegyében, két héttel a Szabadság téri tüntetés után, március 27-én, Csurka István 60. születésnapját oly mértékben elhallgatta a média, hogy *egyetlenegy újságtól, folyóirattól, szerkesztőségtől sem keresték fel* ez egyben. (Pedig alig öt éve még a Nemzeti Színház telt házakkal játszotta egyik utolsó darabját, a *Megmaradnít.*) Ez idő tájt Csurka már egyedül vezette a MIÉP-et, mivel elnöktársa, Horváth Lajos a frakció parlamentből való kiesését követő III. orszá-

gos gyűlésen már nem jelöltette magát, később teljesen visszavonult a politikától.

Már 1994 elejétől jól érzékelhető a MIÉP-nek és elnökének az a hatalmas – sajnos semmi lényegi eredményt nem fialó – erőfeszítése, amely meghatározó vörös fonalként húzódik végig a párt teljes további történetén napjainkig: mindent elkövetni, minden politikai erőfeszítést meghozni egy lehetséges és szükséges jobboldali **nemzeti összefogás létrehozására**. Ezt a célt szolgálta volna a Budapest Sportcsarnokban február 20-án megrendezett látványos, de semmi folytatásra reményt nem adó Csurka–Torgyán közös nagygyűlés. Egyetlen haszna az volt ennek az esetleges választási együttműködést megcélzó találkozásnak, hogy nyilvánvalóvá tette: Torgyán egészen más utakon jár, mint Csurka, és a FKGP potenciálisan sokkal inkább ellenségünk és kevésbé partnerünk, mint az frazeológijából következne.

De Csurkát a kudarcok sohasem tudták letörni. Sem ekkor, sem később soha nem adta fel törekvését a nemzeti összefogás elérésére. A *Magyar Fórum* 1994. szeptember 22-i számában nyilvánosságra hozza a körlevelet, amelyet – pártállástól függetlenül – a magyar értelmiség hazai és határon túli elitjének, valamint a egyházi személyiségeknek címzett ebben a témában. Többek között ezt írja benne: *„Miben kellene megállapodni? Mindenekelőtt a pártszövetség – vagy akármi lehet, egyszerűen: összefogás is – természetében. A helyzet most azt kívánja, hogy a pártok most ne olvadjanak össze, hanem függőleges oszlopokként álljanak egymás mellett, éljék a saját életüket, de az önkormányzati választáson minden kerületben, a megbeszéltek szerint egy közös jelöltet állítsanak, azt valamennyien támogassák és közös listát állítsanak össze. Ma egyik párt sem képes önmaga minden helyre alkalmas jelöltet állítani...”* A kiküldött levelek számához képest szinte alig kapott választ. Az 1994. december 11-i önkormányzati választásokon végül is a MIÉP budapesti főpolgármester-jelöltje a kispártot vezető főtitkára, Szabó János lett, akit a FKGP-vel közös listán indítottunk. Ez a fővárosban 8% eredményt hozott, aminek következtében három miépes önkormányzati képviselőnk (Csúcs László, Marsi Péter Pál, Balczó Zoltán) bekerült a fővárosi közgyűlésbe. A MIÉP 1994 óta szerves alakítója a magyar közéletnek.

1995.

1995-re, a Bokros-csomag bevezetésének évére már első számú és egyetlen mumusa a balliberális hatalomnak a Magyar Igazság és Élet Pártja.

Ezt az imázst csak növelte a párt elnökségének augusztus 29-ei, debreceni ülése, ahol – mivel a volt Jugoszláviában folyó ügynevezett „géppisztolyos

lakosságcsereinek" véltlen áldozatai az ottani magyarok voltak – a párt javasolta, hogy az ENSZ a 300 ezer ottani magyar érdekében eszközöljön ki **határmódosítást**, mivel Jugoszlávia megszűnése ezt amúgy is aktualizálja. (Kovács László külügyminiszter: „Kalandor vállalkozás a határok megkérdőjelezése.” Ezen túlmenően Csurka István továbbra is napirenden tartja alaptételét, azt, hogy a nemzeti összefogás létfontosságú nemzeti érdek, amely felette áll a pártérdekeknek. 1998-ra a közös ellenzéki lista az egyetlen megoldás. Mivel beindul a Bokros-csomagnak nevezett, szélsőségesen restriktív gazdaság- és pénzügypolitika, látványosan nőnek a terhek, jelentős tömegek kerülnek az egzisztenciális ellehetetlenülés vagy egyenesen a nyomor kategóriájába. A Horn-kormány szociális érzéketlensége a klasszikus bolsevista időket idézi.

Valószínűleg nem tévedek nagyot, ha azt mondom, hogy '95 legjelentősebb eseménye a MIÉP szempontjából az október 22-i kormányellenes tüntetés volt. Ekkora tömeget Nagy Imre '89-es temetése óta nem látott Budapest: a Szabadság tér dugig telt az ország minden megyéjéből érkezett résztvevőkkel.

Négy gyülekezési pontról vonult a százezres tömeg a Szabadság térre – a főváros számos pontján leállt a forgalom –, miközben a tüntetés hivatalos jelszavait skandalálta: „Nem állunk meg félúton, szocializmus pusztuljon!”, „A televízió szüli a magyarellenességet!”, „Liberális labancok, nem ez a ti hazátok!” stb. Ezen az őszi napon, az ötvenhatos magyar forradalomra való emlékezés jegyében, a MIÉP ereje – itt és most először – a maga teljességében megmutatkozott. Miként itt hangzott fel először Balassa Sándor zeneszerző gyönyörű *Magyar éneke*, amely később, mint „MIÉP-himnusz” vált ünnepeink elmaradhatatlan elemévé. Mindenki láthatta: az alig két és fél éves párt az ország legnagyobb tömeget mozgatni képes politikai tényezője.

A nagygyűlésen Csurka István hivatalosan is meghirdette a **polgári engedetlenségi mozgalmat**: „A kormány távozását nemzeti összefogásnak, programalkotásnak és szívós, céltudatos küzdelemnek kell megelőznie. Forradalmat nem csinálhatunk, mert idősek és betegek vagyunk hozzá és nincs forradalmi ifjúságunk. Ide most nem forradalom kell, hanem szívós nemzeti ellenállás, nemzeti engedetlenségi mozgalom, amely felemeli és megszervezi a nemzetet.”

Októberi tüntetésünk elhatárolódási és gyalázkodási hadjáratot indított ellenünk úgy bel- mint külföldön. Ugyanakkor nagyon jellemző félelmükre az ijedt sajtóreagálás, amely már a MIÉP-tüntétést megelőző napokban uralta a liberális sajtót: „A MIÉP méltatlan október szelleméhez” (Népszabadság); „A Magyar Igazság és Élet Pártja nevű politi-

kai alakulat, együtt egynémely '56-os szervezett koalícióbuktatást hirdetett az októberi ünnep előestéjére. ... A „szoclibizmust” akarja elsöpörni ez a megmozdulás.” (Népszabadság); „Csurkáék lefoglalták a napot.” (Népszabadság); „Az ilyen politikusok és pártok egyedüli esélye, ha a zavarosban halásznak.” (Magyar Nemzet). A nagygyűlés másnapján pedig az APA osztrák hírügynökség meglepve állapítja meg: „Csurkának még mindig vannak követői”. Vannak bizony és egyre többen. A MIÉP további történetében az ehhez hasonló százazres – vagy annál nagyobb! – résztvevővel megrendezett tüntetéseink megszokott gyakorlattá válnak a Hősök terén, mivel a párt rövidesen kinövi a Szabadság teret.

Ugyanakkor sokat mondó adalék az is, hogy a FKGP a Hajdú-Bihar megyei és a debreceni önkormányzatban pontosan ezekben a napokban jelentette be, hogy megszünteti együttműködését a MIÉP-pel, mert a kisgazdák szélsőségesekkel nem hajlandók közösködni és „nem vesznek részt semmilyen, a kormány megdöntésére irányuló megmozdulásban.” Ezt tekintjük válasznak Csurka felhívásaira a nemzeti oldal egységéért.

1996.

De Csurka, akinek politikai ars poeticája, hogy nem egyezkedik az elfogadhatatlan realitással, most sem adja fel, sőt mintha újabb és újabb erőt merítené a sorozatos elutasításból: az 1996-os esztendő alapvetően a jobboldali pártok összefogásának, a nemzeti összefogásnak az eddiginél is erőteljesebb propagálására és lehetséges megvalósítására szenteli. Meggyőződése ugyanis, hogy „Nincs másik megoldás, ez az egyetlen menekvésünk.” A *Magyar Fórum*-ban, a *Havi Magyar Fórum*-ban megjelenő tanulmányainak, valamint rendszeresen megtartott szerdai sajtótájékoztatóinak ez a fő témája. Az őszy folyamán egy külön kis kötetbe foglalja össze ezzel kapcsolatos érveit és nézeteit. A zsebkönyv méretű *Nemzeti összefogás* öt nagy tanulmánya nemcsak az összefogás eszméjének örök érvényű, el nem avuló megfogalmazása, korunkra alkalmazása, de a 40 kötetes Csurka műveinek talán legjelentősebbike. Alapmű. A magyarság katasztrófája, hogy mindezt a jobboldalinak nevezett pártok vezetői nem voltak képesek felismerni.

Pedig Csurka nagyon bátor, nagyon meggyőző és módfelett meglepő javaslattal áll elő: „A *többpártrendszer* tehát – különösen az egypárt kalapácsával és sarlójával megmunkált társadalom – csak mint szükséges rosszat fogadják el az emberek, amelynél pillanatnyilag nem tudnak jobbat. Ezért az új magyar ajánlatnak meg kell haladnia ezt a többpártrendszeres társasjátékot. Ezt legkönnyebben úgy érheti el a magyar keresztény

középosztály, ha csinál magának egy pártot, amely több, mint egy párt, amely a nép és a nemzet legfontosabb értékeinek védelmében lép fel. Ezt most csak úgy lehet elérni, ha legalább három párt egyesül. Ez az első lépés. Azután ez az újszerű alakzat magától fejlődik tovább.

Ha legalább három, magát nemzetinek, népnek és kereszténynek mondó párt vezetője és miniszterelnöki várományosa mond le egyszerre, egy nyilvános szerződés szerint egy negyedik, párton kívüli személy javára a leendő miniszterelnökségről. Ennek a férfinak új (fiatal) embernek kell lennie, kívül minden paktumon és hatpártiságon."

Ez az elemzés 1996. július 4-én jelent meg a Magyar Fórumban, de személyes levél formájában is megkapták az érintett pártvezetők. Öt nap múlva, július 9-én a Népszabadság érezhető megkönnyebbüléssel adja hírül:

„Elutasító válaszok Csurka István levelére”. Külön idézi Torgyánt, aki elképzelhetetlennek tartja, hogy a FKGP összeolvadjon más pártokkal, de különben sem engedi meg a kisgazdapárt szétverését. A KDNP elnöke, Giczy György szintén azt nyilatkozta, hogy nem kíván lemondani tisztségéről, nem támogatja Csurka ötletét. Úgy tűnik, az MDF vezetői még csak válaszra sem méltatták a felvetést. (Nota bene: azóta a kisgazdapárt szétverte önmagát, a KDNP úgyszintén. Elnökeik pedig már csak ábrándozhatnak ellillant státuszukról. Az egykori levél összes többi címzettje is (Für Lajos, G. Nagyné Maczó Ágnes, Füzessy Tibor, Lezsák Sándor stb.) eltűnt a politikai süllyesztőben. Az MDF pedig fantompárttá vált, amelyik úgy létezik, hogy közben nincs. Csurka azóta is elnök. Talán mégis jobb lett volna egy kicsit komolyabban venni azt, amit javasolt.)

Amikor szeptember folyamán a MIÉP aláírásgyűjtésbe kezd, mert népszavazást akar kezdeményezni a magyar-román alapszerződésről, Torgyán látványosan elutasítja a részvételt. Formai és jogi fenntartásai vannak.

1996. október 27-e kiemelkedő nap a hároméves párt történetében, mivel jelentős diplomáciai siker: a MIÉP hivatalos vendégeként Budapestre érkezik Jean-Marie Le Pen, francia testvérpártunk, a Front National karizmatikus elnöke, aki a Parlament előtti Kossuth téren óriási tömeg előtt beszédet intéz a magyar nemzeti radikálisokhoz. Másnap Csurkával közös sajtótájékoztatót tart a Hotel Hiltonban. Magyarországi jelenléte – amely Csurka István májusi párizsi meghívásának viszonzásaként is értelmezhető – nemcsak a hazai, de a külföldi balliberális sajtó felhördülését is kiváltotta. Idehaza a pártok vezetői egymást túllicitálva deklarálták, hogy nem vállalnak közösséget olyan párttal, amelyik Le Pennel szóba áll. A Le Pen-látogatás kiváltotta hisztéria meglepően sokáig elhúzódott: Torgyán József majdnem egy év elteltével, „nyilvános bocsánatkérés-

re szólította fel Csurka Istvánt a Jean-Marie Le Pennel fenntartott kapcsolata miatt.” (Népszabadság, 1997. szept. 27.)

1997.

Az 1997-es esztendőben némileg felgyorsulnak az események, mivel egyre elérhetőbb közelségbe kerülnek a jövő évi parlamenti választások.

Nehéz egzakt számokban felbecsülni, de valószínűsíthető, hogy ez év március 15-én, a Hősök terén minden idők legtömegesebb részvételű ünnepi nagygyűlését tartotta meg a MIÉP. A tárgyilagos kalkulációk szerint is 150 ezer körüli volt a jelenlevők száma. Ennek a kiemelt érdeklődésnek az volt az oka, hogy korábban Giczy György, a KDNP elnöke bejelentette, hogy felszólal Csurka mellett a MIÉP ünnepi demonstrációján, félre nem érthető üzenetet küldve ezzel a jövő évi választások vonatkozásában: van remény a nemzeti összefogás valamilyen szintű megvalósítására.

De a balliberális világhatalom annyira rettegett egy látványos jobboldali sikertől, hogy Giczy párton belüli ellenfeleinek (Isépy, Surján stb.) aktív közreműködésével Magyarországra küldték az EUCD (Európai Kereszténydemokrata Unió) elnökét, Wim van Velzent, aki nyíltan beleavatkozva a magyar belügyekbe, megszarolta Giczyt: ha azonnal nem szüntet meg minden kapcsolatot Csurka pártjával, kizárják a KDNP-t az EUCD-ből, és az összes külföldi testvérpárt kitagadja. Wim van Velzen gyakorlatilag megtiltotta a MIÉP-pel való együttműködést. Giczy megijedt és visszavonta ígéretét, nem ment el a Hősök terére. De ez akkor és ott még nem volt nyilvánvaló. A hatalmas tömeg – közöttük számos KDNP-s is volt – egy emberként kántálta: „Hol van Giczy? Hol van Giczy?” Mindvégig várták a jelenlevők. Ha nélküle is, de ezen a március tizenötödikén valami kevés megmutatkozott egy esetleges nemzeti egység lehetőségességéből, hiszen Csurkán kívül, óriási lelkesedést keltve, családjával együtt jelen volt és beszédet mondott a magyar országgyűlés alelnöke, G. Nagyné dr. Maczó Ágnes, a Dunamellék református püspöke, dr. Hegedűs Loránt, valamint a KDNP néhány megyei vezetője, akik nem értettek egyet Giczy meghátrálásával. Néhány nappal később, a láthatóan ijedt és védekező KDNP elnök úgy nyilatkozott a tv-híradóban, hogy ő nem írt alá semmiféle nyilatkozatot, csak azt ígérte meg a Pozsonyban tartózkodó, és őt oda rendelő Wim van Velzennek – szabályos Canossát járattak vele –, hogy „a KDNP és a MIÉP között a jövőben nem lesz hivatalos kapcsolat.” Ezzel egyidőben az EUCD arra kényszerítette a KDNP gyenge akarátú elnökét, hogy azonnal kezdjen tárgyalásokat pártja valamint a

Fidesz és az MDF választási koalíciójának a megkötésére. Vagyis, *a MIÉP által felvetett és megalapozott nemzeti összefogás esetleges eredményességétől, üzenet értékétől annyira megijedt a nemzetközi balliberalizmus, hogy külföldi segítséggel fojtotta meg.* Csurka sürgető álma a létfontosságú nemzeti összefogásról nem utópia volt, hanem megvalósítható magyar politikai realitás. Ezt jól tudták ellenségeink is, ezért mindent elkövettek, hogy megghiúsítsák. (Alig két hétre rá a parlamentben kirobbantották azt a mesterkéltséget „Róth Manó-ügyet”, amely formális oka lett Maczó Ágnes alelnöki visszahívásának és az FKGP-ből való kirúgásának.)

1997 márciusában Csurka a Front National meghívására részt vesz a francia testvérpárt strasbourg-i nemzetközi konferenciáján. Az európai baloldal legszemete, Daniel Cohn-Bendit vezetésével törzűz, gyújtogat miattuk, drogos és részeg horda gyanánt megfélemlíti a várost. Mindez nem befolyásolja a jelenlévők munkáját. Le Pen kezdeményezésére tervezik létrehozni – a már létező liberális és szocialista szövetkezések nyomásának ellensúlyozására – a konzervatív erők európai szövetségét („NEONAT”), amely a jobboldali pártokat egyesítené és koordinálná, esetenként lehetőséget adna a közös fellépésre. A terv szép is, hasznos is lenne, de örökre terv maradt.

A MIÉP külkapcsolatairól alapvetően elmondható, hogy mint nemzeti, konzervatív mozgalom, ténykedése, hosszú és rövidtávú tervei, kitűzései tárgya és alanya szigorúan Magyarországhoz, a magyarsághoz kötődik, *nemzeti érdekeink védelme semmiféle offenzív jelleget nem igényel.* Ezért számunkra a nemzetközi kapcsolatok építése, bár annak sem jelentőségét, sem hasznát nem értékeljük alá, nem elsődleges politikai feladat. Minket a munkánk az ország határain belülre köt. Ettől függetlenül sohasem térünk ki a felénk közeledő jobboldali testvérpártok elől, sőt magunk is keressük a velük való értelmes, mindkét fél számára kölcsönösen hasznos párbeszédnek lehetőségeit. Ebben a folyamatban vitathatatlanul a francia Front Nationallal kialakított baráti kapcsolatunk tekinthető a legsikeresebbnek, de a lengyel és az ukrán konzervatívokkal is jónak mondható viszonyt tartunk fenn. Érdekes kiemelni a finnországi, *Matti Järvi* által vezetett IKL mozgalommal kialakított baráti viszonyunkat, mivel ők már több alkalommal is felszólaltak gyűléseinken. Nemzetközi szerepléseink történetében sok köszönettel tartozunk a Bécsben élő *dr. Eva Maria Barkin*nak, a bátor polgárjogi harcosnak, nemzetközi jogásznak, aki kezdettől fogva nyíltan vállalta a MIÉP-pel való kapcsolatot, rendezvényeinken való részvételt. *Dr. Barki* elismert európai tekintélye sokat segített a kezdeti időkben pártunk elfogadottságának erősítésében.

1997. április 4-én Budapesten jelentős miépes tömegek vonultak fel az utcákon (Szabadság tér, Kis-körút, Rákóczi út, Blaha Lujza tér), hogy a kormány felelőtlen mezőgazdasági politikája ellen tüntessenek. A tüntetőkkel együtt vonult a MIÉP felé közeledő METÉSZ vezetősége is.

Április 23-án a MIÉP elnöksége tiltakozó nyilatkozatot tesz közzé a KDNP meghurcolásával kapcsolatban.

Április 27-én a párt együtt tüntet a METÉSZ-szel (Mezőgazdasági Termelők Érdekvédelmi Szövetsége) a magyar termőföld idegen tulajdonba kerülése ellen. A budapesti Kossuth téren Csurka ismereti pártjának húszpontos követelési listáját.

A MIÉP egyre erősödő népszerűségét, fokozódó elfogadottságát félre nem magyarázható módon mutatta a júniusi könyvhéten rendezett Csurka-dedikálások példátlan látogatottsága. A Vörösmarty téri Püski-sátornál sosem látott tömegek – szabályos közlekedési akadályt okozva – órákig állnak sorba, hogy Csurkával aláírassák frissen megjelent bibliográfiáját. Maga Csurka István is így értékeli a véget érni nem tudó, estébe hajló dedikálási ostromot: *„Ez nem dedikálás, hanem tüntetés.”* Érthető, hogy az eseményről hírt adó Magyar Nemzet is méltatlankodik: *„Az idei Vörösmarty téri könyvnapok kellemes és bensőséges, kissé belterjes nyugalmát csak az a néhány óra zavarta meg, amikor a Püski Kiadó pavilonjánál megjelent Csurka István.”* (VI. 10.)

Az alig négyéves párt ereje és jelentősége egyre nőtt. 1997 májusában teljes joggal írhatta Csurka István: *„Az a legfőbb értékünk, hogy vagyunk. ... Szer-tartás lettünk, lelki táplálék, és mint ilyen, történelem-alakító tényező. Nálunk behatóbban, a nemzet ellenségeire nézve veszélyesebben semelyik politikai párt nem alakította a jelenidőt.”*

1997. augusztus 24-én Cserkeszölő határában autóbalesetet szenved Csurka István. Az autót ő vezette, és súlyos szegycsontsérülést okozott magának, amikor egy betonoszlopnak rohant. Hosszú he- teken át a szentesi kórházban ápolták.

1997 szeptemberében megalakult a MIÉP Országos Nemzeti Radikális Kisgazda Tagozata, vezetőjük Kapronczai Mihály lett.

Nyilván, hogy Torgyán erre adott reakciója volt a fentebb már említett kirohanás, hogy Csurka nyilvánosan kérjen bocsánatot a Le Pennel való kapcsolata miatt. Mászt nem nagyon tudott hozzáfűzni az eseményekhez, hogy jelentős kisgazda tömegek fordultak el tőle, és mozdultak a MIÉP felé.

Az egyre közeledő NATO-val kapcsolatos népszavazás miatt 1997. november 4-én a Budapest Kongresszusi Központban a MIÉP megrendezi a legnagyobb NATO-ellenes tiltakozást. Mindvégig roppant következetesen és megalkuvások nélkül

elutasítottuk a NATO-ba való belépést, mert azt nem tartottuk magyar nemzeti érdekeknek.

1998.

A MIÉP történetének egyik legfényesebb éve, a parlamentbe jutásunk esztendeje. Májusig minden energiánk és figyelmünk a kampányolásra, a szervezésre irányult. Más volt ez a helyzet, mint az 1994-es választások idején: a MIÉP országosan jól ismert, a társadalom szignifikáns rétegeiben elfogadott párttá izmosodott, amely mind a 176 választási körzetben indított képviselőjelöltet. Balliberális ellenfeleink érezték, hogy baj van, hogy népszerűségünket hiába hazudja jelentéktelennek közvéleménykutatásuk – jó eséllyel indulhatunk a választáson, ezért még fokozottabb mértékben folytatták lejárató hadjáratukat. Külföldi véreiktől is kaptak ehhez készsége segítséget.

Csurka Istvánt április folyamán politikai előadás megtartására hívta meg az Erdélyiek Világszövetsége Németországi Tagozatának stuttgarti vezetősége.

A hír hallatára Joel Berger tartományi főrabbi telebégatta a nemzetközi sajtót arról, hogy fél, mert antiszemita tendenciákat érzékel Csurkánál, és attól tart, hogy a magyar író németországi fellépése során „zsidóellenes propagandára” kerül sor. A főrabbi elérte, hogy a rendezvény helyszínéül szolgáló kultúrintézmény visszavonta a terembérleti engedélyt, és a meghívók kénytelenek voltak lemondani az egészet. Jellemző adalék.

Csurka István és általa pártja, nagyon sokak becsülését egyebek mellett azzal szerezte meg, hogy **rendkívül következetesen** most is ugyanazt mondta, mint a Magyar Út Körök 1992-es, vagy a MIÉP 1993-as létrejöttének idején: *Programunk a nemzetépítő állam. Nagy tömegek voltak hálásak és hajlandóak vokssal fizetni ezért a korrekt elvi politizálásért, amely nem a napi személyes vagy pártérdekek logikája mentén módosulhat. Ilyen következetes, elvi szilárdságú, kizárólag a nemzet érdekeit szem előtt tartó pártpolitizálást a MIÉP-en kívül nem találtunk és ma sem találunk Magyarországon. Orbán is szükségesnek találta, hogy még közvetlenül a választás előtt nyilatkozatot tegyen közzé: „A Fidesz-Magyar Polgári Párt megerősíti: semmi köze nem volt és nincs Csurka István és pártja gondolatvilágához.”* (Népszabadság, V. 7.)

Am úgy tűnik, mindez kevés volt, mert néhány napra rá Magyar Bálint szájával az SZDSZ vészszóban kijelenti: *„az elkövetkező évek egyik legnagyobb kérdése, hogy a jobbközép gyűjtőpárttá vált Fidesz milyen mértékben határolódik el a MIÉP-től, amelyet nemzeti szocialistának lehet nevezni.”*

(Népszabadság, V. 18.)

Amikor azután május 10-én, az első fordulót követően nyilvánvalóvá vált, hogy a MIÉP parlamenti erő, majd május 24-én, a második forduló után kialakult a végeredmény, mely szerint **5,59%-os eredménye által 14 főt küldhet a MIÉP a törvényhozásba** – szabályos pánik tört ki liberáliséknál.

Még Horn Gyula, a leköszönő miniszterelnök is elvesztett minden mértéket és politikai önkontrollt, mert amikor a tévériporter megkérdezte tőle, hogy mit szól a MIÉP sikeréhez, ezt felelte élő adásban: *„Ki örül ennek, aki normális?”* Érdemes, csak úgy *ad hoc*-szerűen belelapozni a korszak sajtójába, és ha mást nem, hát a címekeket elolvasni. A Népszava május 20-i számában egy és ugyanazon cikkén belül György Péter – aki az írásain át is érezhetően ideggyenge – a következő két állítást teszi: Csurka egy *„marginális senki”*. Néhány sorral alább így folytatja: *„minden okunk megvan arra, hogy Csurkát roppant komolyan vegyük”*. Ugyanő, aki állandóan az uszítást szimatolja és üldözi a jobboldali sajtóban, június 17-én, ilyen állításokat enged meg magának a Népszabadságban a MIÉP szóvivőjéről illetve a református egyház püspöki családjáról: *„Csurka szellemi értelemben egyedül van, csak a Győri Bélához hasonló lunátikus elmék állnak vele szóba”*... *„S ott van a református egyház két szégyene: apa és fia, idősebb és fiatalabb Hegedűs Loránt...”* A közbeszéd erőzója fenyeget, írja május 22-én a Népszabadság, majd ilyen megjegyzéseket tesz: *„a magyar választópolgárok vétkes figyelmetlensége miatt a MIÉP parlamenti képviselőlethez jutott. ... a Miép elnöke által felépített paranoiás világkép...”* A cikk végén magabiztosan megjósolja, hogy négy éven át „parlamenti ámokfutást” fog eredményezni a MIÉP Aczél Endre május 18-i jegyzetében azt követeli Csurkától, hogy kérjen bocsánatot Deutsch Tamástól (!?), Torgyán pedig azt, hogy „szégyellje magát” (Hetek, III. 21.)

Mégis, talán a legkedvencebb számomra az a július 31-én, a Népszabadságban közzétett elmélkedés, amely a *Kinek a bűne a MIÉP?* címet viseli és az alábbi kérdésre építi fel gondolatmenetét: *„ki a felelős a keresztény és magyar „nemzetépítő államot” hirdető MIÉP tértnyeréséért?”* A cikk írója szerint nyilván kiemelt bűncselekmény a nemzetet építeni. Végetűl álljon itt egy pozitív nyilatkozat is, amelyet Gyulay Endre Szeged-csanádi megyés püspök adott a Népszabadságnak június 17-én: *„Örülök, hogy a MIÉP bekerült a parlamentbe. Csurka Istvánék ugyanis szokimondóak. Nem üres politikai frázisokat puffogatnak, hanem tényeket sorakoztatnak föl, s ezek a tények lesznek azok, amelyek gátat vethetnek a korrumpálódásnak, s keresztül vihetik, hogy a magyar társadalom életének legkülönfélébb kérdéseire komoly feleletet adjanak az arra illetékesek.”*

A 14 tagú MIÉP-frakció felállt: Balczó Zoltán, dr. Bogdán Emil, dr. Bognár László, Cseh Sándor,

Csurka István (frakcióvezető), Erkel Tibor, dr. Fenyvessy Zoltán, dr. Gidai Erzsébet, ifj. Hege-dűs Loránt, Kapronczai Mihály, Kiss Andor, dr. Lentner Csaba, Rozgonyi Ernő, Szabó Lukács. Ettől a perctől fogva gyakorlatilag az elkövetkező négy éven keresztül, mint valami Damoklesz-kardot, úgy lebegtették a MIÉP felett a nagy kérdést: 14 fő alakíthat-e frakciót? Merthogy eddig 15 fő volt a határ, igaz, egyetlen törvénypont sem tiltja az ennél kisebb létszámú képviselőcsoportok létrejöttét. A kezdeti időszakban úgy kezelték a MIÉP-et, mint ami jobb, ha hallgat és meghúzza magát, mert csak kegyelemből alakíthatott saját frakciót. És bár később az Alkotmánybíróság is, a Hárszabály is megerősítette frakciónk törvényességét, minden alkalommal, amikor annak létszáma csökkent (Szabó Lukács, Cseh Sándor távozása), előszeretettel felmelegíteték a témát: törvényes-e a MIÉP-frakció?

1998 nyarának emlékezetes eseménye volt, hogy Tömörkény, ez a Csongrád megyei kis falu – ahol a MIÉP pártlistán 25%-ot szerzett! –, díszpolgárává avatta a MIÉP elnökét „a magyarságtudat ápolásáért a magyarság fennmaradásáért folytatott állhatatos és eredményes közéleti tevékenységéért.”

1998. október 18-án tartották az önkormányzati választásokat. A MIÉP saját főpolgármester-jelöltet nem állított, és a Fidesz jelöltjét, Latorczai Jánost támogatta. Ez volt talán az első olyan, tömeges felzisszenést és értetlenséget kiváltó politikai döntése, amely nagyon sajtóságos parlamenti helyzetéből kikerülhetetlenül következett. Ellenzéki pártként elvben együtt kellett volna szavaznia az MSZP-vel és az SZDSZ-el, ami önmagában lett volna képzelenség. Ha a kormányzó és az őt becsmérelni nem szűnő Fideszt támogatja, akkor viszont mennyiben ellenzéki? – tették fel naponta százszor a kérdést az emberek. Csurka nem tehetett mást, mint amit az ősi keresztény tanítás is javasol: két rossz közül, a kevésbé rosszat választani erkölcsös választásnak minősül. Mégis, éveknél kellett eltelniük, amíg az átlagmiépes is megértette, megérezte ennek a politizálásnak a felelősségét és súlyát. (A Fővárosi Közgyűlésbe végül hat képviselőt küldhetett a MIÉP, azaz megduplázódott frakciónk: dr. Lukács József (kezdetben ő volt a frakcióvezető), Marsi Péter Pál, Schuster Lóránt, dr. Bánovics Tamás, Dancsecs György és Zsinka László.)

Ősztől egyre nyilvánvalóbbá lett, hogy Szabó Lukács alelnök, országos elnökségi tag, Hajdú-Bihar megyei vezető olyan jogköröket és operatív lehetőségeket követel magának, amelyek csak Csurka Istvánt illetik, mivel ő a MIÉP elnöke. Napirenden voltak Szabó Lukács egyre szenvedélyesebb, morbidabb, vadabb, néha már a tettegességtől sem távoli lázadásai Csurka ellen. Leginkább a pártkassza és a frakciópénzek felhasználása terén szeretett

volna előrenyomulni. Nyíltan Csurka elmozdítása, az elnöki szék megszerzése volt a célja. A dolog addig ment, hogy a végén már lefasisztázta Csurkát is és a MIÉP-et. A tűrhetetlenné váló állapotnak a Párt 1998. december 5-én megtartott VII. elnökválasztó kongresszusa vetett véget, ahol a küldöttek hatalmas többsége Csurka mellé állt és kizárták a pártból Szabó Lukácsot. Ennek már öt éve, de ő azóta sem hajlandó tudomásulvenni vereségét és folyamatosan perli Csurka Istvánt, nyilatkozataiban, kiadványaiban ott árt neki és a MIÉP-nek, ahol tud.

A második öt év

1999.

A Szabó Lukács kizárásával 13 tagúra csökkent MIÉP-frakció kezd beletanulni a mindennapos parlamenti munkába, kezdi megérteni mozgáslehetőségeinek határait és irányait, és kialakítani azt a lehetséges **ellenzéki** politikát, amely bölcsen és megfontoltan ellenzéki, nem öncélúan és csóllátásszerűen.

Ugyanis a MIÉP számára sohasem maga az ellenzékiiség volt a cél vagy az idea, hanem a nemzeti érdek feltétel nélküli védelme és képviselése. Mivel nagyon sokan – szimpatizánsi táborunkban – ezt nem voltak képesek átlátni, hirtelen olyan vélemények kezdtek elsokasodni, hogy a MIÉP alaphangja megváltozott és veszített korábbi ellenzékiességéből. Pedig ez egyáltalán nem így volt, csupán arról volt szó, hogy – és most idézzük Csurka István január 8-ai nyilatkozatát, amit a *Napi Magyarország* ezt firtató kérdésére adott –: „Magától értetődik, hogy a nyelvezet bizonyos mértékig más a parlamentben. Ostoba emberek volnánk, hogyha a parlament játékszabályait és nyelvezetét nem tartanánk tiszteletben.” Még ha némileg módosult is, diplomatikusabbá vált is ahogyan mondtuk, az, amit mondtunk nem változott, céljaink sziklaszilárd mozdíthatatlansággal maradtak, amik voltak: „Kell a nemzetnek egy lelkiismeret-ébresztő, a nemzeti öntudatot állandóan ébren tartó párt.” És, hogy ez a párt a MIÉP volt, még ellenségeink sem tudták elvitatni.

Ám maga a téma még hosszú ideig nem került le a napirendről, főleg mert politikai ellenfeleink is ráéreztek arra, hogy ennek hangsúlyozásával úgy tűntethetik fel a MIÉP-et, mintha az nem elvi politizálást, hanem alkalmi szélkakaskodást képviselne a törvényhozásban. Ez év szeptember 30-án például Magyar Bálint, az SZDSZ elnöke sajtóközleményben tartja fontosnak elpanaszkodni, hogy „Csurka és a MIÉP frakciója, amely parlamenti életben maradását a Fidesznek köszönheti, hol a kormányt támogató ölbeként, hol az SZDSZ-re acsarkodó pitbullként viselkedik.” Mindez persze csak szándékos ködösítés és

kavarás, mivel a lényeg fájt Magyar Bálintnak, a lényeg, ami ez volt: a nemzeti radikalizmus helyet kapott a parlamenti patkóban. És ők ezt voltak képtelenek megemészteni, nem a mi állítólagos stílusváltásunkat. Kár is többet foglalkozni a stílussal, mert periférikus kérdés. Megintcsak Csurka volt az, aki korábban, a létező legtömörebben így közelítette meg a MIÉP helyzetét, jelentőségét és nemzeti súlyát: „...a közvélemény-kutatás eredményközléseiből következetesen kihagyott MIÉP sorsa a kulcskérdés. A magyar jövő kulcskérdése. Mi lenne nélkülünk? Ezt kell most végiggondolni!” Igen, a MIÉP megalakulásától napjainkig mindig is viselt magán egy missziós jellegű, valami mélységesen szent, magyar küldetés-tudatot, amely kénytelen ugyan politikai struktúrában inkarnálódni, de magasan felette áll a politikának. És egy kicsit lenézi azt, mert nem célnak, kizárólag eszköznek tekinti.

1999 tavaszán indította el Csurka István országos útjára a **Bocskai István Szabadegyetemet**, valamint a **Bocskai Színpadot**. Ezekre azért volt különösen nagy szükség, mert a MIÉP, mint jobboldali párt, tökéletesen tisztában van azzal, hogy az oktatás, a kultúra, a nevelésügy nem luxus pénzkidobás, de a legstratégiaibb fontosságú társadalmi beruházás. A tudás fegyver, a butítás a rabszolgává süllyesztés legszalunképesebb módja. A nemzeti radikalizmus a tőle megszokott szókimondással, senki politikai érzékenységét és semmi féle idegen érdekeket nem respektálva, csakis a magyar kibontakozás és gyarapodás szempontjai szerint hajlandó értékelni az eseményeket: a történelmet, a gazdaságot, a társadalmi folyamatokat, az irodalom és a művészetek értékesítését csakis ebből az alapállásból tartja elképzelhetőnek. Érthető, hogy liberálobsevista korunkban a hivatalos, állami oktatás és kultúrpolitika nem tűri meg ezt a hangot. A MIÉP vezetősége nagyon bölcsen felismerte, hogy semmivel sem tudna olyan hézagpótlót és eredetét nyújtani híveinek, mint egy jól megszervezett, magas szellemi színvonalat biztosító szabadegyetem létrehozásával. A terv súlyához méltó volt anyagi alapzata is: a MIÉP állami éves költségvetésének egyharmadát, mintegy 70 millió forintot különített el az elnökség a két Bocskai, a szabadegyetem és a színpad, valamint a heti és havi Magyar Fórum működtetésére, a párt kulturális és sajtó jelenlétére.

A Bocskai Szabadegyetem eddig 8 szemesztert és mindösszesen 637 előadást ért meg a legkülönbözőbb diszciplínák területén: történelem, közgazdaságtan, művészettörténet, nyelvészet, irodalomtörténet, egészségügyi problémák, zene- és operatörténet, teológia, pszichológia stb. Az előadók szakterületük legkiválóbbjaiból verbuválódtak: egyetemi és gimnáziumi oktatók, számos pro-

fesszor, művész, orvos, közöttük nem egy nemzetközileg elismert személyiség. Csurka István külön gondot fordított arra, hogy a szabadegyetem ne váljon Budapest centrikussá, szinte nincsen olyan vidéki városunk, beleértve az egészen apró városokat is, ahol ne fordult volna meg a szabadegyetem egy-egy előadás erejéig. Az egyetemi városokban pedig (Debrecen, Szeged, Pécs, Miskolc stb.) adott témákban 4-8, néha 12 előadásból álló kurzusokat adtunk elő. Az előadások hossza átlagban másfél óra és kívánságra külön indexben igazoljuk az azokon való részvételt. A hallgatóság 40-től 400 főig bármennyi lehet, függően a város méreteitől és a szervezés hatékonyságától.

Ami a Bocskai Színpadot illeti, az szintén országos hatáskörű intézmény. Kiváló színészei (Csurka László, Dörner György, Jászai László, Sárdy Barbara stb.) zenészei eddig 120 egész estét betöltő előadást produkáltak, nagyjából vidéken. Az általuk bemutatott versek, dalok, darabok a hivatalos irodalomtudomány által hallgatásra, tehát halálra ítélt művek.

Jól mutatja mindez, hogy a *MIÉP tudati jelenléte a magyar társadalomban egyáltalán nemcsak politikai*, sőt mondható, hogy a politikán túli, attól független, más gyökerű, szellemi jelenlét is. Ennek megerősödését van hivatva szolgálni szabadegyetemünk és színpadunk, melynek látogatása bárki számára nyitott és ingyenes. Nem meglepő, hogy liberálisok állandó támadásainak és lejárató aljasságainak keresztüzében áll mindkét intézményünk. A helyhiány nem enged mélyebb tallózást, de álljon itt az *Élet és Irodalom* 1999. március 29-i számából néhány mondat, mely a zaklatott érzelmvilágú György Péternek – a valakinek – tollából folyt ki: „*Patópálimusból, cinizmusból hagytuk és hagyjuk, hogy ez a néhány senki előbb-utóbb szabadegyetemet alapítson, nemzetinek nevezze magát, visszaéljen némely valóban szent nevekkel, feleslegesen bántson meg öreg embereket.*” Íme, ez lenne a hivatalos magyar értelmiség hangja. Bizony igaza volt Csurkának, amikor megkérdezte: „*Mi lenne nélkülünk?*” Olvassák el a fenti idézetet és ki-ki gondoljon utána, hogy mi lenne.

1999. március 12-én Magyarország – a MIÉP hangozó és határozott tiltakozása ellenére – a NATO teljes jogú tagja lett. *Alig két hétre rá már hadban álltunk szomszédunkkal, Jugoszláviával.* A tászári bázist és légtérünket az amerikai hadsereg szolgálatába állítottuk. A 78 napos jugoszláv háborúval elkezdődött az a legújabb sajtósága a magyar diplomáciának, hogy olyan képtelen és teljesen igazságtalan hadműveletekben veszünk részt az USA oldalán, amelyekhez semmi közünk és semmi nemzeti érdekünk nem fűz (pl. Irak). Miközben Bácskára és a Bánátra, nem egyszer még ma is színmagyar területekre – a második világháború óta először – hullottak a ma-

gyar légtér felől érkező bombák, májusban az RMDSZ Csíkszeredán megtartotta soros kongresszusát, ahová az összes magyar parlamenti párt képviselőit is meghívták. A MIÉP-et is. Csakhogy később Takács Csaba, az RMDSZ ügyvezető elnöke telefonon lemondta a meghívást, és arra kérte Csurka Istvánt, hogy sem ő, sem más miépes ne legyen jelen a dicső eseményen. Jelenlétünk, vendégül látásunk ugyanis vállalhatatlan lett volna az RMDSZ vezetői számára. Nem mentünk el.

Ami talán még jól is jött, mert Csurka Istvánnak több ideje maradt nagy jelentőségű bejelentése előkészítéséhez. Erre 1999. június 2-án, sajtótájékoztató keretében került sor. A jugoszláviai háború gyakorlatilag véget ért és a béketárgyalásokra készült az európai diplomácia. A MIÉP elnöke azt kérte az Orbán-kormánytól, hogy a kialakult európai helyzetben, amikor már egyedül csak a magyar állam határai maradtak meg a trianoni békediktátum által kiszabottnak, a győztes NATO tagjaként ériük el, hogy az ENSZ felügyelete mellett – népszavazást követően! – szigorúan békés feltételek között csatolják vissza Szerbiától Magyarországhoz a Vajdaság legészakabbi sávját, a Tisza és a Ferencsatorna által behatárolt, földrajzilag jelentéktelen, de történelmileg is és effektíve is színmagyar területsávot, a rajta élő többszáz ezer magyarral. Hogy újból legyen hazájuk, jövőjük, életkedvük. A javaslat hatására a magyar kormányban „szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik” és eltelt vagy két nap, amíg Martonyi külügyminiszter éktelen elhatárolódási akcióba kezdett. Ami várható is volt. De hogy a fő érintett Kasza József is csatlakozott hozzá az elhatárolódásban, az már egy másik kérdést vet fel. Azt, hogy oda jutott a magyarság, ahol Kasza van, és az a Takács, aki telefonál, hogy a miépeseket nem akarják látni Csíkszeredában. Később az összes parlamenti párt elítélően nyilatkozott a MIÉP felvetéséről, amely pedig egy olyan vissza nem térő, reálpolitikai pillanatban hangzott el, amelyet nem kijátszani egyenértékű a tudatos nemzetgyilkolással.

Egy biztos: Csurka 1999. június 2-ai bejelentése – sajnos – példa nélküli a '45 utáni magyar történelemben, és bátorsága, becsületessége, kiállása, de mondhatom így is: példamutató magyarságteljesítménye által olyan tartást és büszkeséget ajándékozott a miépesnek, melyet csak kivételes korok kivételes pártvezérei adhatnak. Mert azt a sajtótájékoztatót egyesegyedül csakis a MIÉP elnöke tarthatta meg 1999-ben, az a politikus, aki számára az elfogadhatatlan realitás tudomásul vételére semmiféle magyarázkodás nem adhat érvet. Én úgy éltem meg ezeket a napokat, hogy állítom, azóta jobb, büszkébb, felemelőbb dolog miépesnek lenni, mert erkölcsileg részesedtünk a *tettből*, amit senki sem tett

meg Csurkán kívül. (A dolog nem volt minden előzmény nélkül. Emlékeztetnék rá, hogy 1995 augusztusában a párt elnökségének debreceni ülésén már négy évvel az amerikai agresszió előtt felmerült ez az igény a MIÉP részéről, de akkor nem ilyen konkrétan és nem ilyen reálpolitikailag megalapozottan.)

Természetesen az egész EU-mámorban úszó külföldi sajtó is elborzadt a szélsőséges ötlet felett: méghogy határmódosítás a magyaroknak! Méghogy az anyaországhoz csatolni az elszakítottak egy elenyésző hányadát! Kirázta őket a hideg és a MIÉP-ről eddig kialakított negatív képük mostantól még tovább romlott. Ki tudja, talán még az októberben zajlott frankfurti könyvvásáron végig jól érezhető Csurka ellenes hang is innen vette egyik gyökerét. A másikat onnan, hogy a MIÉP elnöke átfogó tanulmányban leplezte le, hogy a frankfurti könyvvásár teljes mértékben része és eszköze a holokausztiparnak, s azon szellemi erőknél, melyek ezen iparág mögött vannak. Csurka István, ha személyesen nem is, de egy német nyelvű tanulmánykötete által jelen volt Frankfurtban (*Die Schichten unseres Schicksals*). Ebben 11 legjelentősebb társadalmi elemzését vehették kézbe a német érdeklődők, de mintha nem túl sok ragadt volna rájuk, mert a *Tribüne* c. folyóirat munkatársa ezzel a kérdéssel várta a könyvvásár díszvendégeként odaérkező Göncz Árpádot: – *Mi a véleménye egyes irodalmi köntösbe bújtatott antiszemita megnyilvánulásokkal kapcsolatban?* (Mindenesetre nem túl eredeti kérdés. Nyilván a válasz sem volt az.)

1999 végére már csak 12 fős volt a MIÉP-frakció, mivel Cseh Sándor, a Kisgazda Szövetség vezetője – állítólag önállósodni akaró pártjának határozott követelésére – időközben kilépett a frakcióból. Azt is tisztán lehetett érezni, hogy egy évvel korábban hiába zárták ki Szabó Lukácsot, ártó tevékenysége nem szűnt meg, MIÉP-ellenes perei, vádaskodásai, Csurkát lejárató és kompromittáló kijelentései egész évben folyamatos témát adtak az erre mindig vevő a liberális médiának.

2000.

A 2000. esztendő politikai alapidallamát – hol halakban, hol fülsiketítő erővel – az állandó és monoton *haiderezés* jellemezte úgy idehaza, mint külföldön. A szélső jobboldaliként minősített Osztrák Szabadság párt ugyanis, Jörg Haider vezetésével kormánytényező lett Bécsben. Vagyis megvalósította a MIÉP nem titkolt vágyát: nemzeti radikális mióváltásban részt kapott az ország felelős vezetésében. Érthető, ha a hazai hírmagyarázók szinte kivétel nélkül Csurkára gondoltak, amikor Haidert szidták, a MIÉP-et csepülték, ha Szabadság Pártot mondtak is. *Haider precedenst teremtett, amely a MIÉP-nek is szólt.*

Azok, akik mást sem tettek eddig, mint arról óbégáltak, hogy elképzelhetetlen, hogy egy olyan nézeteket valló párt, mint a MIÉP, kormánytényezőként akárcsak számba jöhessen, most zavartan néztek Bécs felé, ahol rémálmaik megvalósulását láthatták élőben. Ha ehhez hozzávesszük, hogy Svájcban a néppárti, hangsúlyozottan konzervatív Ch. Blocher nyerte meg a választásokat és Le Pen is tarolt az önkormányzati választásokon, a mérleg nyelve mintha érezhetően jobbra tért volna ki. Érthető, hogy a hazai balliberálisok külföldi elvbarátaik segítségét is igénybe véve, hatalmas lejárató kampányba kezdtek Csurka és a MIÉP ellen.

Nagy segítséget nyújtott ehhez Peter Tufo, az USA budapesti nagykövete, aki felrúgva minden addigi diplomáciai alapelveket, durván beleszólt a magyar belpolitikába, amikor az április 12-i Népszabadságban így nyilatkozott: *„Csurka István marginális figura, gyűlöletes retorikájának nincs helye a magyar politikai vitákban. ... A helyzet nem ugyanolyan, mint Ausztriában: a MIÉP ugyan rosszhírű párt, de nem jelent közvetlen veszélyt a magyarországi demokratikus értékekre, mert nem hasonlítható Haider vagy Le Pen pártjához.”* Azaz, a MIÉP jelentéktelensége és az itthoni „demokrácia” ereje eleve nem indokolja, hogy párhuzamot vonjunk Haider sikere és Csurka tervei között. (Peter Tufo, e kiváló politológus később magyar műkincsekkel gazdagon megrakott repülőgépén elhagyta az országot.)

Ilyen politikai légkörben külön jelentőséget kapott, hogy Csurka az idén is elfogadta Le Pen baráti meghívását és Párizsban részt vett a Front National szokásos tavaszi nagygyűlésén.

2000 áprilisában tetőzött a már jó ideje lappangó Győr megyei botrány is. Ennek lényege az, hogy a MIÉP egyes megyei vezetői a demokráciára való hivatkozással felrúgták a pártfegyelem és a pártszerű működés minden szabályát és folyamatosan eltértek az országos elnökség irányvonalától. Többszöri figyelmeztetés ellenére is komolytalan akciókkal („hun kisebbségi önkormányzat Sopronban”) borzolták a kedélyeket és felelőtlen személyi összefonódásokat alakítottak ki nem kívánatos szervezetekkel (pl. Nemzeti Arcvonal). Csurka István felfüggesztette a győri MIÉP működését. Az érintettek fűnek-fának nyilatkoztak arról – íme, megint felhangzik az 1998 óta jól ismert nóta –, hogy nem ők csináltak „svédcsavart”, és „nem ők változtak meg eredeti céljaikhoz képest” – hanem a MIÉP, természetesen.

A fő probléma megint az, hogy a párt a parlamenti törvényhozás során higgadtan és konstruktívan politizál, nem pedig hözöng, mint ők. Az elnök július 14-én a Magyar Nemzetnek adott interjújában, a MIÉP fontos politikai ars poeticáját árulja el: *„Mi a dolgot magát nézzük.”* Vagyis nem azt, hogy

ki vetette fel, mely párt terjesztette elő, kik ellenzik és kik akarják: mi a dolgot magát nézzük, azt, hogy használ a nemzetnek vagy árt. És ennek megfelelően nyomkodjuk a T. Házban a gombokat. Ez rendkívül tiszteletre méltó, korrekt kiindulópont, de filozófiailag is megalapozott idea, hiszen „a dolgot magát” (*Sache selbst*) nézni eddig sokkal inkább a filozófusok erénye volt, mint a politikusoké. A MIÉP ebben is külön utakon jár és iskolát teremtett.

A politikai korrektség, az emberi hitelesség meg is hozta lassan a maga gyümölcseit. A párt népszerűsége és elfogadottsága határozottan és tagadhatatlanul nőtt. Jellemző adalék erre egy olyan tanulmány, melyet nem MIÉP-szimpatizáns, de kifejezetten liberális világnézetű elemző írt rólunk, kényszerűen elismerve eredményeinket. Az elemzés június 13-án jelent meg a Népszabadságban Tamás Ervin tollából, ilyen mondatokkal: *„Az utóbbi időben a hazai politikában a kamatokat rendre a MIÉP veheti fel. ... Mert Csurka diagnózisa gyakran pontos, szavai kesernyések és találóak. ... Csurka Istvánnak nem a diagnózisai, hanem a következtetései veszélyesek. És ez a veszély azért növekszik napról napra, mert a példák látszatra mindig őt igazolják. ... Érzik, hogy tényező. ... A többiek pedig szinte szakmáiban termelik az olyan helyzeteket, amelyekben egyedül a MIÉP a nyugodt erő. Ez a stílusváltás szokatlan a Magyar Fórum hangvételéhez, az akciózáshoz szokott tagság számára is. ... Nő a taglétszám, bővül a szellemi kör.”* Mindezt nem mi mondtuk magunkról, rólunk mondta egy politikai ellenfelünk.

A Magyar Hírlap augusztus 22-i száma nem tapasztal ugyan az örömtől, de hírül adja, hogy *„a Szonda Ipsos adatai alapján a MIÉP felzárkózott a FKGP és az SZDSZ mellé a népszerűségi listán.”* Hát ki érti ezt? – sugalmazza az írás.

2000 őszén kezdi meg napi 24 órás, rendszeres adását a MIÉP szellemiségével rokon **Pannon Rádió**, az egyetlen magyar adó, amely a nemzeti radikalizmus értékei szerint értelmezi napjaink történezeit.

A Fidesz és a MIÉP viszonya az 1998–2002 közötti kormányciklus legnagyobb enigmája. A politológusok leginkább azt feszegették, hogy a MIÉP mennyiben partnere és mennyiben ellenzéke a Fidesznek. Kövér László, mint a Fidesz elnöke a Duna Televízióban így nyilatkozik: nem merül fel a MIÉP részvétele egy 2002 utáni koalícióban, a MIÉP-pel nem kívánnak választási szövetséget kötni.

A krónikás, mivel a nyilatkozatok szintjén kell mozognia, nem feltétlenül tud belelátni a lényegibb mélységekbe. Egy viszont nagyon biztosnak tűnik, Csurka a Demokrata karácsonyi számának adott nyilatkozatában olyan vitathatatlan és azóta sokszorosán beigazolódtott véleményének ad hangot,

amely – tetszik vagy nem tetszik valakinek – az egyetlen megoldást jelenthette volna nemcsak a MIÉP-nek, de a Fidesznek is:

– Elképzelhetőnek tartja, hogy a MIÉP 2002-ben a Fideszszel kormányozzon?

– Mást nem lehet elképzelni, mint e két párt kormányát, koalícióját, a mostani állás szerint csak így jöhet létre a jobboldali parlamenti többség. ...ha nem ez történik, ha ez a két párt nem hozza az 50 százalékot, akkor nincs miről beszélni."

A MIÉP álláspontja tehát itt is és ebben is egyértelmű, egzakt, szemben a Fidesz – láthatóan különböző szerepleosztások mentén realizálódó – tudatosan lebegtetett álláspontjával. Orbán kategorikusan soha és sehol nem zárta ki a koalíció lehetőségét, válaszai kitérőek („elhatárolódszít pedig nem játszunk”). Kövér, hol így, hol úgy, finoman szólva is ellentmondásosan nyilatkozik a témáról, míg Pokorni és Deutsch roppant határozottan elutasít minden esetleges és lehetséges együttműködést a MIÉP-pel. A Fidesz láthatóan a kivárás taktikájára épített, miközben úgy csinált, mintha nem venné észre azt a releváns országgyűlési segítséget, amit a MIÉP-frakciótól nap mint nap kapott, nem egyszer mentőöv gyanánt.

Furcsa helyzet volt ez valóban, mert a MIÉP – amint azt Tamás Gáspár Miklós szemfülesen észrevette – „a rendszer ellenzéke, de nem a kormány ellenzéke is egyszersmind."

A parlamenti választások célegyenesébe lépett az ország.

2001.

Feszült, zsúfolt, eseményekben gazdag év. Az EU-csatlakozást, mint valami népmesében a közeledő sárkány érkezését, össznépi várakozás jellemzi. Bármi történik az országban, olyan elbírálás alá esik, hogy eukomform vagy eukompakt-e. Ha nem, nincs létjogosultsága. A MIÉP természetesen élén áll a leendő EU-tagsággal összeegyeztethetetlen entitások listájának. Folytatva a Wim van Velzen és Peter Tufo által létrehozott hagyományokat, ebben az évben is jócskán akadnak nyugati diplomaták, akik kedvet (utasítást?) kapnak a MIÉP-be való rúgáshoz, és a Népszabadság nagy örömmel biztosít teret ezen nyilatkozatoknak.

Február 28-án például a budapesti EU-nagykövet, bizonyos Michael Lake húzza meg a vészharangot: „Ez mindenképpen aggodalomra ad okot, mert a MIÉP és támogatói olyan nézeteket vallanak, amelyek teljesen ellentétesek az Európai Unió értékeivel. ... (Ha a MIÉP mégis bekerülne a koalícióba, akkor) ez a fejlemény rendkívüli módon megkérdőjelezné a csatlakozási tárgyalások folytatását. Nemcsak a brüsszeli bizottságon belül, de a tagállamokban is, amelyek súlyos aggo-

dalmukat fejeznék ki. A képzeletére bízom, hogy mindez milyen következményekkel járna."

Május 5-én Günter Verheugen nyilatkozott a lapnak a tőle megszokott katonás szigorral: „Az EU bővítése nem kérdőjelezhető meg, ám csak azt a jelöltet látják szívesen, amelyik a jelenlegi 15-ök demokráciaelvárásiának is megfelel. Ha bármelyik csatlakozásra váró országban szélsőjobboldali erő kerül be a kormányba – akár demokratikus úton is – az az ország nem számíthat felvételre."

A külföldi segítséget hangos és látványos hazai akciókkal erősítették a honi haladáspártiak. Bolgár György például a Magyar Hírlapban szörnyűlködik azon, hogy a MIÉP távol maradt a parlamenti holokauszt megemlékezésen. Ehhez kapcsolódóan a Mazsihisz alelnöke, Olti Ferenc gyűlölettől fröcsögő nyilatkozatot hozott nyilvánosságra, amelyben felszólította Mádl Ferenc köztársasági elnököt, hogy ne fogjon kezet a MIÉP képviselőkkel!

Július 16-án Csurka interjút ad a Magyar Nemzetnek, ahol kifejti, hogy 15-20 százalék körüli választási eredményre számít. Megerősíti azt a korábbi felvetését is, hogy szükségesnek tartja a **határon túli szóránymagyarorság betelepítését**.

2001 második felét három olyan esemény dominálta, melyeknek néhány végetérni nem akaró utóhangzata kitarított az esztendő végéig, sőt tovább – napjainkig. Ez a három esemény: a Fradi-botrány, Csurka reakciója a New York-i ikertornyok elpusztítására, valamint az ifjabb Hegedűs Loránt cikke által kiváltott vihar.

2001. július 25-én a MIÉP országos elnöksége nevében Bognár László alelnök sajtótájékoztatót tartott, amelyen kifejtette, hogy a párt csak helyteleníteni és elítélni tudja azt a meglepő bejelentést, hogy a több, mint **százéves FTC-t**, amely nagyon komoly anyagi és fennmaradási gondokkal küszködött, az a fotexes *Várszegi Gábor vásárolta meg* több mint kétmilliárd forintért, aki egyben az MTK tulajdonosa is. Így az FTC és az MTK – két klasszikus ellenfél –, amely immár egy évszázada mint tűz és víz szerepel a sportvilág közvéleményében, gyakorlatilag egy zsebbe került. Méghozzá az MTK zsebébe. Ez úgy etikailag, történelmileg, mint emberileg rendkívül megalázó és alapvetően elfogadhatatlan kényszerhelyzet azon FTC számára, amely minden korban, rendszerben és kormányzat alatt a magyar kisémbert, a bérből és fizetésből élő, a talpas és önérzetes „népnemzetit” képviselte zöld-fehér színeivel és – egyebek mellett – az MTK felett aratott sportgyőzelmeivel. A MIÉP tiltakozott a tranzakció ellen és felháborodásának adott hangot, hogy engedték olyan anyagi ellehetetlenülésbe süllyedni a patinás sportklubot, hogy az belekényszerüljön a fotexes megoldásba.

Valójában nem számítottunk akkora felhördülésre az érintettek – vagy önmagukat érintettnek vé-

lők – köréből, mint amekkora lett. Antiszemitizmus-sal vádoló feljelentések, egymást érő nyilatkozatok és „elhatárolódások” özöne zúdult a MIÉP-re. A sajtótájékoztató elhangzottakból kemény politikai ügyet, mi több, antiszemitizmus elleni egységfrontot igyekezett csinálni a média. Láthatólag már régóta kerestek valami fogást rajtuk, s most úgy ítélték meg, hogy a Fradi-ügy alkalmas lesz arra, hogy miniket egyszer s mindenkorra veszedelmes antiszemitának, vagyis társadalmon kívülinek, politikailag elfogadhatatlannak, azaz olyannak minősítsenek, aki vel valóban nem hajlandó kezét fogni Mádl.

A terv nem sikerült, részben azért, mert a közvélemény nagyon is mögöttünk állt, így erőfeszítések mesterkéltsége szembeötlő volt, részben pedig azért, mert időközben eljött az a nap, amely nagyon sok mindent megváltoztatott a világpolitikában.

2001. szeptember 11-én rejtélyes erők terrortámadásának áldozata lesz a washingtoni Pentagon és a New York-i Világkereskedelmi Központ (WTC), a globalizmus templomának két ikertornya. E napon még nem tudja senki, ma már tudja mindenki: szeptember 11-e óta a világ új járszalagon működik: új alapelvek, új politikai és katonai axiómák, új ideológiai dogmák, megkérdőjelezhetetlen irányok és célok mozgatnak mindent, mitöbb, már Európa is csak mint „Vén Európa” emlegethető. Csurka István volt az *egyetlen* magyar vezető politikus, aki ki merte mondani, hogy ez a sokezer áldozattal járó tragédia, valahol mégiscsak – az ok-okozati összefüggések láncolatán keresztül – válaszcsepés volt az amerikai gazdaságpolitika és diplomácia viselt dolgaira. Arra az önző cinizmusra, ahogyan elutasították a durbani konferencia ajánlásait, arra a bántó egyoldalúságra, amivel támogatják Izrael rasszista, palesztinellenes intézkedéseit, arra az úthengerpolitikára, amely számolatlanul támogatja a globalizmus érdekeit, de szemrebbenés nélkül ágazol nemzeti érdekeken. Csurka messzemenően együttértett az áldozatok hozzátartozóival, őszintén osztozott gyászukban, de ettől és emellett még kimondta azt is, amit senki más: az USA nem csupán sajnálatos áldozata, de politikája által ugyanilyen mértékben kiváltója is volt szeptember 11-nek. Nem fogadta el, hogy külső erők szervezték a merényleteket, hiszen Bostonból indultak a felhasznált repülőgépek. A Magyar Fórum szeptember 20-i számában a tőle megszokott nyíltsággal tárja fel kéteyleit: *„A tudatiparnak, a globalizmus központjainak egy világméretű, öngyilkos borzalomra volt szüksége, hogy az emberiséget a holokauszt utáni korszakba átvezesse, átkösse. Nagyon nagyra, apokalipszisre, mert az egész világ feldagadt, és már csak a nagyon brutális hat rá. Egy-egy öngyilkos merénylet után, amelyet sokszor gyerekemberek követnek el, eddig nem lehetett kollektív megtorlást alkalmazni a kibocsátó nép ellen. Most már lehet. Az*

afgánokon kezdik, de nem ott végzik. Ezért adott vért kétségbeesetten Arafat.

Ez félelmetes állítás. Elképesztőbb, mint ami megtörtént. Tudom mi jár érte. Az azonban, ami előttünk áll, mindenekelőtt könyörtelen elemzést, szembenézést követel.”

Ha Csurka István véletlenül egy kiéhezett piranhákkal teli medencébe esett volna, talán akkor sem éri őt olyan mindenoldalú, szenvedélyes és gyűlölettel teli támadás, mint érte ezekben a napokban a magyar tudatipar részéről. Az FTC-ügyből azonnal WTC-ügy lett, Csurka pedig – Szabó Dezsővel mondva – a legmegkiáltottabb ember e hazában. Ha a MIÉP eddig sem volt politikailag szalonképes, most aztán végképp kikerült a pikszisből. Egymás után jelentek meg az afféle elemzések, amelyek – az alkotmányos parlamentarizmus még nagyobb dicsőségére – már direkte arról meditatgattak, hogy „a MIÉP betiltása” milyen alkotmányos feltételek mellett lenne elképzelhető. Az MSZP és a FKGP azonnal Csurka elleni *sajtóbojkottot* követelt. Szanyi Tibor szocialista képviselő felszólította a kormányt, hogy haladéktalanul indítson be közbírói folyamatot, amely Csurka és a MIÉP *„közéletünkben való kivonásához vezet.”* A kisgazdapárt közleménye egyenesen *„ideológiai terrorizmusnak”* minősíti a MIÉP elnökének reakcióját az amerikai eseményekre, és megállapítja, hogy Csurka *„végleg kizárta magát és követőit a civilizált emberek köréből.”* (Magyar Hírlap, szept. 14.)

A Népszabadság szeptember 19-i száma pedig arról ad hírt, hogy egyenesen kormányjavaslat született a MIÉP elítélésére. Ebben az Orbán-garnitúra olyan értelmű határozati javaslatot nyújtott be az Országgyűlésnek, amely követeli, hogy *„az Országgyűlés a leghatározottabban ítéljen el minden olyan megnyilatkozást, amely... indokokat próbál keresni e barbár cselekedetre. A MIÉP-re és annak elnökére, Csurka Istvánra utalva a külügyminiszter (Martonyi) közölte: egy kis ellenzéki párttól származott egy ilyen megnyilatkozás.”*

Eörsi István pedig még néhány nappal az Amerikát ért terrortámadást megelőzően *A sötétség buzdósága* című népszabadság cikkében efféle eredményekre jut: *„Nyugat-Európában pedig még a jobboldali pártok is kiközösítik őket, mint a leprásokat. ... Nálunk viszont polgárjogot nyert a „hatpárti egyeztetés”, ez a gyalázatos szókapcsolat, mely tudunkra adja, hogy Magyarországon egyetlen parlamenti párt sem szégyell az újnylasokkal tanakodni a törvényhozás feladatairól. ... el kell érni, hogy magát minősítse, aki együttműködik, vagy akárcsak szóba áll vele.”* Már minthogy a MIÉP-pel.

A Magyar Hírlap egy szocialista érzelmű levelezője drámai kérdést szegez az ország népéhez: *„Miért nem szabadul meg végre a magyar konzervatívizmus attól a szegénytől, amit Csurka jelent?”* (X. 17.)

Mégis, mit ad Isten, az októberi közvéleménykutatás a balliberális oldal számára ijesztő eredményeket produkál: „jobbra tartanak a politizáló fiatalok” – adja hírül a Magyar Hírlap, sőt nagy kényszeredetten azt is hozzá teszi, hogy a tavalyi évhez képest is erősödött a MIÉP támogatottsága, és a Pepsi Szigeten elvégzett (!) felmérés szerint a fiatalok 14 százaléka a MIÉP-pel szimpatizál. (X. 3.)

Talán éppen ezen eredmények publikálása serkentette a Munkáspárt hetilapjának, A Szabadságnak cikkíróját arra, hogy „A MIÉP sarkköveiről” írjon elemzést. A Munkáspárt szerint három sarkköve van a MIÉP-nek: irredentizmus, antiszemitizmus és populizmus. Többet nem is tud mondani rólunk A Szabadságnak. (X. 5.)

Októberhez kötődik az ifj. Hegedűs Loránt – református lelkész, MIÉP alelnök és országgyűlési képviselő, a parlament emberi jogi bizottságának tagja – körül immár szinte megtervezetten levezényelt álbotrány. Kitörésének oka a képviselő egy rövidke írása volt, melyet a MIÉP XVI. kerületi szervezete által kiadott, negyedévente megjelenő, egyetlenegyszer összehajtott A/3-as méretű, alig néhány száz példányban megjelenő, Ébresztő című kiadvány őszi számában tett közzé *Keresztyén magyar állam!* címen. A történeti áttekintést bizonyos körök, élükön az éber Mazsihisszel, hiszterikus stílusban fogadták. (Lehet, hogy a címe irritálta őket?) Elérték, hogy házkutatást tartson a rendőrség az Ébresztő szerkesztőségében és lefoglalja – még terjesztés előtt – az elkészült példányok túlnyomó részét. E helyütt krónikát írunk, nem célunk ifjabb Hegedűs tanulmányának ismertetése, azt viszont nem tudjuk eléggé nyomatékosítani, hogy az immár két éve folyó, de jogerős ítéletet még mindig nem produkáló bírósági eljárásban emiatt a jelentéktelen kvázi-új-ságban alig megjelent – állítólag antiszemita – írásocska miatt a fiatal képviselőt *elsőfokon másfél év börtönbüntetésre* ítélte a világi hatalom, ugyanakkor leplezetlenül megakarja fosztani lelkészi hivatásától püspöke, mint egyházi hatalom. Cinizmusuk mesterfokára mi sem jellemzőbb, hogy mindezt az országgyűlés emberi jogi bizottságának egykori tagjával tessék. Lám, lám, mit ér az ember, ha miépes?

2001 végének érdekes és biztató fejleménye volt az osztrák *Zur Zeit* jobboldali hetilap által szervezett fórum november első hetében. A Kranichberg városban (Gloggnitz) megtartott tanácskozáson Csurka István is részt vett. A festői környezetben az európai jobboldal számos meghatározó személyisége jelent meg és tartott előadást, közöttük francia, belga, horvát, német, osztrák politikusok. A *Zur Zeit* a haideri Szabadság Párthoz közelálló hetilap, amelyet főleg azért támad a baloldal, mert a holokauszttagadás témakörében is publikációs lehetőségeket biztosít. A találkozó híre, ténye, létre-

jötté valósággal sokkolta a liberális, globalista médiát. Jó szava senkinek sem volt róla. Lám, lám, mit ér a sajtó, ha jobboldali?

2002.

A választás éve. Az esztendő első napjaiban az újságos standok dugig vannak feltöltve Szabó Lukács könyvnyi kiadványával a *Csurka István múltja és jelene* című összeállítással, melyet egy bizonyos Nemzeti Néppárt (?) adott ki. Már a címlapon megtudjuk, hogy elrendelték a nyomozást Csurka ellen, mégpedig „zsarolás, csalás, sikkasztás, pénzmosás, okirat-hamisítás, fedezetelvonás, adócsalás, befektetési csalás és hűtlen kezelés” vádjával. A mű annyira mesterkélt, beteges, torzult, hazugságokkal és csúsztatásokkal terhelt, hogy meglepő módon még a balliberális média sem foglalkozik vele: nekik is rangon aluli lenne. Az időzítés mindenestre jó.

A választások kézzelfogható közelségbe kerültek, a feszültség és a pánik, ami a liberális oldalt környékezi a MIÉP várható választási eredményei miatt, szinte tapintható a levegőben. Elek István – Orbán tanácsadója –, aki nem éppen barátja a MIÉP-nek, a *Der Standard* január 28-i számában nyíltan bevallja, hogy a Fidesz nem engedheti meg magának, „hogy visszautasítsa a radikális jobboldal támogatóinak szavazatait.” Tény, hogy Orbán Viktor frazeológiája, mondatai, érvelése egyre inkább olyan hangot üt meg, hogy a szocialista Juhász Ferenc nyugodtan megállapíthatja: „*Csurka szól Orbán szájából*”. (Népszabadság, január 30.) Elmondható, hogy bár már korábbról is vannak precedensek, de 2002 elejétől Orbán szemérmetlen gátlástalansággal veszi át és teszi magáévá Csurka ideológiáját, miközben elfelejti megnevezni a forrást.

Az erősödő, gyakran ingerült és feszült kampány viszonylagos nyugalomra fordult, hogy február közepén néhány MSZP-s elkövető baseballütővel megtámadja és súlyosan megsebesíti a MIÉP XIII. kerületi képviselőjelöltjét, Oláh Jánost. Támadóját hamar elfogják, de igazi ügyet sosem csinálnak belőle: egy MSZP-s aktivista *sui generis* nem lehet bűnöző – még 2002-ben sem!

Egy hónappal a választás előtt, március első napjaiban Csurka István sajtótájékoztató keretében gálans ajánlatot tesz a Fidesznek, amelyet utána még legalább fél évig emleget mindenki, mert téves értelmezések, félreértések és rossz következtetések beláthatatlan özönére ad majd okot: „*A MIÉP kész több mint száz képviselőjelöltjének visszaléptetésére a Fideszben egyesült erők javára a választások második fordulójában. Csurka István pártja cserében elvárja, hogy ahol jelöltjei lesznek esélyesek a győzelemre, nagyjából 10-20 helyen, ott a Fidesz tegyen hasonló gesztust. A Fidesz kitérően reagált Csurka szavaira, a szocialisták szélső-*

jobboldali diktatúrától tartanak." (Népszabadság, márc. 7.) Másfél év távlatából nézve az eseményeket, az a meglepő eredmény tűnik elő a korabeli sajtóból, hogy a baloldal jobban megértette Csurka eredeti szándékát és annak reális pozitívumait a MIÉP-re nézve. Sajnos éppen az érintett jobboldal volt kevésbé vevő a visszaléptetés felajánlásából következő politikai lehetőségekre. Március 9-én a Népszabadság elemzője így értékeli a visszaléptetést: „Csurka ajánlatának éppen az a lényege, hogy nem kér (formális) hatalmat. Csakis a programja – arányos – megvalósítását. Akár megállapodás nélkül is. Az egyenes válasz így csak arra vonatkozhatna, hogy hajlandó-e a Fidesz bármit is megvalósítani a MIÉP programjából.” A Magyar Hírlapban **Eörsi István** így véli látni a lényegét: „Csakhogy Csurka nem is kérte erre a Fideszt. Egyoldalú ajánlatával nem választási, hanem hatalmi szövetséget készít elő.” (III. 9.) Lengyel László részletesen elemzi a visszaléptetés ígéretének fontosságát, és bizonyos régiókban, így Budapesten és környékén, azt szinte megkerülhetetlen politikai szükségességnek tartja. Ugyanitt nyilatkozik a Világ-gazdasági Kutatóintézet igazgatója, Inotai András is, aki a már jól ismert MIÉP-mumus mesével riogat: „Ha a MIÉP kormányzati pozícióba kerül, vagy csendstársként támogatja a kormányt, akkor veszélybe kerül az EU-tagságunk.” (Magyar Hírlap, III. 23.)

Csurka Istvánt is felkeresi a Magyar Hírlap. Nyilatkozatában a MIÉP elnöke 15 százalékos választási eredményre és négypartí parlamentre számít, ahol a MIÉP lesz a harmadik erő. Természetesen kérdezik őt a száz fős visszaléptetésről is, hogy milyen tárcákat vár a MIÉP a Fidesz támogatásáért cserébe? A válasz figyelemre méltó: „A száz jelölt visszaléptetése nem ilyen célokat szolgál. ... Nincsenek tárcacéljaink, ezt kijelenthetem. Alapvető programpontjaink sokkal fontosabbak, mint egy tárca..” Később kijelenti: „Egyszerűen nem látjuk, hogy miért ne volnánk koalícióra alkalmasak. Mi természetesen a magunk képére és hasonlatosságára akarjuk átgyúrni a velünk szövetséges erőket is. Ami eddig e tekintetben történt, az nem kevés.”

A választás előtti izgalom sokakat szóra bír. Közöttük van az a László Jenő mérnök is, aki valaha a MIÉP egyik alapítótagja volt, bár később kilépett a pártból. A Magyar Nemzetnek adott interjújában viszont azzal dicsekszik, hogy annak idején ő tervezte a MIÉP címerét. Nincs jelentősége, de érdekes adalék.

Egy nappal a választás előtt a Népszabadság durván megsérti a kampánycsendet, amikor arról tájékoztat, hogy az EU a szélsőségesek – értsd: a MIÉP – miatt aggódik és Verheugen szerint együttműködve kell elősegíteni a radikalizmus leküzdését. (IV. 6.) Ez volt az utolsó rúgás, amit kapott a MIÉP a választás előtti órákban.

Az első fordulóra 2002. április 7-én került sor. Azt, hogy bejutunk a parlamentbe, még a legóvatosabb miépes is evidenciának vette, csak arról folytak partalan viták, hogy milyen eredménnyel. Aztán meglett az eredmény is: **4,36%**. **Kiestünk.** A második fordulóban nem is leszünk érintettek. A MIÉP kampánystábjába és választási központja az Újpesti rakparton horgonyzó Vague nevű sétahajón volt berendezve. Ott töltöttem az estét egészen éjfélig. Életem legtehetetlenebb órái voltak ezek. Döbbenet, érthetlenség, temetés, kiábrándultság. Lehetetlen volt eldönteni, hogy kit sajnáljak jobban: a csalódott, ránk voksoló százezreket, a megbukott eszmét, az immár feleslegessé vált mérhetetlen erőfeszítéseket és áldozatokat, önmagamot, vagy az elnököt? Ránéztem Csurkára és onnantól kezdve nem volt kétséges, őt sajnáltam a legjobban. Élete minden munkája ezekben az órákban vált – legalábbis látszólag, akkor és onnan nézve – semmivé. Nagyon megviselték az események. A Vague, ha a rajta lévők hangulatát idézem vissza, olyan volt, mint egy sülyedő hajó. Máig sajnálom, hogy valóban nem sülyedt el velünk.

Embere válogatta, hetek, hónapok múltán kezdtünk magunkhoz térni és próbáltuk rekonstruálni, mi történt és miért. Megítélésem szerint választási vereségünknek öt főbb oka volt. Ezek a következők:

1. **Szervezett család történt!** Ez az első és legfontosabb pont, mert a többi hiba és melléfogás ellenére is valószínűleg elértük volna a bejutási küszöböt, ha nem csalják el tőlünk.

2. A párt vezetősége és tagsága felelőtlen és gyermeteg módon elhitte, hogy reális esélyeink vannak a 15-25%-os eredményre. Mi több, ezt fűnek-fának hangoztatták. Emlékezetes számomra, hogy kampányzáró gyűlésünkön a Budapest Konferencia Központban, április 3-án, dr. Lentner Csaba képviselőnk a sokezres hallgatóság kétely nélküli, lelkes tapsától kísérvé kijelentette, hogy garantálja a 25%-ot! Nagy felelőtlenesség volt ilyeneket mondani. Ugyanis a MIÉP holdudvarának tömegei ezt hallva nem éreztek inspirációt, hogy ránk szavazzanak. „A MIÉP ügyis bejut”, ez volt az egyik benyomásuk, a másik pedig ez: „Nehogy túlnyerjék magukat”. És a Fideszre voksoltak. *Fogalmuk sem volt, hogy mi bajban vagyunk. És sajnós nekünk sem! Több szerénység kellett volna.*

E sorok írója a kampánycsend előtti utolsó órákban, április 5-én Pécsen az ottani MIÉP-nek tartott politikai előadást. Félve és óvatosan, de elmondtam nekik, hogy én összetenném a két kezemet, ha 7 vagy 8 százalékot érne el a MIÉP. Úgy néztek rám a helyiek, mint az apagyilkosra. Aztán kioktattak, hogy Pécsen 15% alatt nem végez ez a párt. (Hadd ne kelljen ide írnom, hogy mit értek el végül.)

3. Hamarébb fel kellett volna ismerni a Fidesz igazi – globalista, karrierista, gátlástalan, liberális – arcát. És ennek megfelelően sokkal jobban elszakadni tőle, nem építeni rá, nem várni esetleges baráti gesztusaira. Nem futni a szekér után, amelyik nem vesz fel.

4. A száz miépes képviselő második forduló visszavonásának bejelentése nem volt szerencsés. Nem a MIÉP keménymagja, de nagyon sok potenciális voksolónk – mert nem értette, miről van szó – úgy döntött, hogy akkor eleve a Fideszre szavaz.

5. Utolsó pontként megemlíteném, hogy a példátlanul magas részvételi arány, a szervezett mozgósítás nem nekünk kedvezett, hanem a baloldalaknak, amelyik szervezte.

2002. május 5-én a Hősök terén nagygyűlést tart a MIÉP, az elsőt a vereség óta. Ennek egyik fontos eleme, hogy Csurka István figyelmezteti hallgatóit, hogy Magyarországon e választások következtében bevezetett a kétpártrendszer, amely valójában a régi egypártrendszer demokratikussá álcázott formája. Mostantól mindegy, ki van kormányon, ugyanazon erők érdekében, ugyanazt fogja tenni, „mert végül is nem az a kérdés, hogyan viszonylik a magyar kormány a magyar sorskérdésekhez, hanem hogy mennyire szolgálja ki az idegen, akár keresztényellenes igényeket.”

Lassan kezdünk magunkhoz térni. A május 9-i Magyar Nemzet idézi az izraeli *Comet Hasharon* című hetilapot, amely így ír Ron Werberrel, az MSZP választási tanácsadójáról: „Ron Werber elsődleges elégtétele nem annyira az általa segített párt győzelme, hanem sokkal inkább az a diadal, hogy a fasisztának mondott MIÉP nem került be a parlamentbe.” Azt hiszem, ez sokat elárul arról, hogy mennyire tartottak és persze tartanak ma is tőlünk politikai ellenfeleink. Akinek legyőzését ekkora fegyverténynek tartják, az valaki kell hogy legyen.

Hegedűs Zsuzsa, Párizsban élő szociológus egészen biztosan nem kötődik jobban a MIÉP-hez, mint Ron Werber, mégis ezt nyilatkozza a Népszabadságnak: „ami Csurka esetében meggyőződés, az a Fidesz esetében cinizmus.” (VII. 12.) Kivételesen egyetérthetünk a hölgygel.

Legyőzött ugyan, de élt tovább a MIÉP. Erre utalt az is, hogy folyamatosan támadtak minket a választás után is. A *Neue Zürcher Zeitung* például azzal riogatta a derék zürichi polgárokat, hogy a Budapesten működő Pannon Rádió „jelenleg Kelet-Európa leggonoszabb fóruma”, amelyben nemzeti érdekeket képviselő „barna propagandisták” tevékenykednek. (2002. júl.)

Csurka István néhányak bánatára, de a magyar százazatok örömeire úgy döntött, hogy nem vonul vissza – „Nincs más út. Ezt végig kell járni.” –, folytatja, amit elkezdett és indul az őszi önkormányzati

választáson, mint Budapest főpolgármester-jelöltje, mint Demszky kihívója. Október elején egy olyan álhírt kezdett kiszivárogtatni a sajtó, miszerint Csurka antiszemita választási programját bekérte az ügyészség. A hír nem volt igaz, de hatékonyan a fejekbe kalapálták. Sokan ma is azt hiszik, hogy így volt. A liberális körök, közöttük a híres „Nemzeti Kör” – ne kérdezzék, hogy mitől híres, nem tudom – megint nyugtalan lett az őszi veszélytől: mi lesz, ha Csurkáké jól szerepelnek az önkormányzatban, főleg itt Budapesten? Solymosi Frigyes, a Nemzeti Kör nevében a régi recepttel próbálkozik eredményt elérni: „érdemes lenne meggondolnunk; nem az szolgálná-e az ország érdekeit, ha a MIÉP beszüntetné működését.” (Népszabadság, XI.12.) Ismerős. De mi már meggondoltuk és maradunk. Meg aztán felesleges is lenne megszüntetni a MIÉP-et, mivel Csurka István a Magyar Fórumban így vall terveiről: „Egyébként ezt a küzdelmet akkor is folytatom, ha teljesen egyedül maradok.” (XI. 28.) Ez a mondat persze már a belső lázadóknak, a „reform miépeseknek”, az árulóknak címzett üzenet. Róluk majd később szólunk.

Október 20-án lezajlott az önkormányzati választás, alig jobb eredménnyel, mint a tavaszi volt. Csurka István listavezetésével öt miépes képviselő került be a fővárosi önkormányzatba, de az elnök átadta helyét a listán következőnek, így ő nem tagja a frakciónak, amelyet Zsinka László vezet.

December 5-én délben több tucat, részben civil ruhás kommandós minden előzetes bejelentés, papírfelmutatás, bírói felhatalmazás nélkül lerohanta a Pannon Rádió Meredek utcai adóstúdióját és elkobozta azon alkatrészeket, melyek nélkül az adás elképzelhetetlen. Rádióink elnémult. Koncentrált támadás folyik a MIÉP ellen, immár kiegészítve a rohamrendőrséggel is.

Úgy tűnik, mindegy, hogy bent vagyunk a parlamentben vagy kint vagyunk, amíg vagyunk, a főellenség mi vagyunk. Mi lehet a bűnünk, hogy ennyire félnek a büntelenektől?

2003.

Itt az ideje, hogy beszéljünk az árulókról. Már 2002 nyara óta lett volna mit beszélni a leginkább Csurka eltávolítására szövetkezett „reformerekről”, de csak ez év januárjában léptek a nyilvánosság elé immár teljes fegyverzetükben, amely nem volt nehézfegyverzet, bármennyire is úgy csináltak. Nem túlzás árulónak nevezni őket, mert – emlékeztetnék Richelieu bíboros híres mondására: „Hogy ki áruló, azt a tett elkövetésének időpontja dönti el” – csak áruló lehet az, aki egy veszített csata után vezére ellen fordul. Ha a csata, azaz a választás előtt teszik, lázongóknak nevezem őket, így viszont árulók. De mi is történt tulajdonképpen?

A parlamentből való kiesést követően, azok között, akik nem tudtak méltósággal veszíteni, elkezdődött a magyarázkodás és bűnbak keresés. A párt 15-20 bizalmi pozícióban lévő funkcionáriusa először csak sunyin és titokban, később egyre merészebben és összehangoltabban „Feszítsd meg!”-et kezdett kiáltani Csurkára. Szomorú, hogy ezeknek legalább fele az elnök legbelsőbb munkatársi köréhez tartozott korábban, maga mögött tudva Csurka bizalmát, segítségét és jóindulatát, amely pártkarrierjük magasra ívelésében is reinkarnálódott. Három volt parlamenti képviselő (Bognár László, Kapronczai Mihály, Rozgonyi Ernő), két megyei titkár (Bíber József Tibor, Deák Péter), egy kerületi elnök (Metes György), egy fővárosi önkormányzati képviselő (Schuster Lóránt). Ők heten tekinthetők a „reformszárny”, vagyis a trónkövetelés kulcsfiguráinak. Dicstelen rekord, hogy a XI. kerületből – ahol hagyományosan mindig erős volt a párt – milyen sokan kértek részt az áruházból: Novák Előd, Mestyaneck Ödön, Tasnádi András, és a két Szabó, apa és fia, valamint a Dedics házaspár, és Schuster Lóránt is itt volt tag. Nyilván mindenben osztotta nézeteiket és erkölcsüket a XII. kerületi Tétényi István és Balázs – szintén apa és fia –, mert ugyancsak az áruházzá léptek. De a XXII. kerület is kivette részét: vitéz Esze Tamás még a MIÉP-irodát is felszámolta, visszaadta az önkormányzatnak. Az áruházzal egy része a Jobbikba lépett be, mások az ún. Magyar Nemzeti Frontba (?), volt, aki a Fideszbe. Itt említendő Kovács Dávid is, aki tavaly még mint MIÉP-képviselőjelölt kampányolt, az idén pedig legfőbb politikai célkitűzése, hogy minél több miépest szédítsen át a Jobbik Magyarországért Mozgalomba. Rajtuk kívül van még néhány periférikus figura, még csak nem is MIÉP-tagok, de valamiféle karrierépítési és érthetetlen gyűlölködési indíttatástól hajtva e társasághoz csapódtak és igyekeztek minél eredményesebben asszisztálni a MIÉP szétverésében. Közülük csak kettőt emelnék ki: Grespik Lászlót és Gazdag Istvánt. Engedtetsek meg, hogy most ne szóljak arról a néhány miépes személyiségről, akiknek neve és arca szintén előfordult a reformerek között, de akik utóbb, mintha meggondolták volna magukat... Maga Csurka István az áruházzal első jeleinek észlelésétől kezdve következetesen azt nyilatkozta, hogy *nem személye, hanem pártja kiiktatása a cél*. Ugyanis azok a politikai erők, amelyek ezen hőzöngő társaság céljait felkarolták, a tavaszi EU-népszavazás előtt mindent elkövettek a NEM-mel szavazásra buzdító, euszképtikus MIÉP minél nagyobb hiteltelenségéért. Akárhogy is, Csurka István teljes joggal kölcsönözhetette át Adyától, hogy *„Dóltömre Tökmag Jankók lesnek”*.

Mivel küszöbön volt a párt XI., elnökválasztó kongresszusa, a napisajtó rengeteget foglalkozott

az esélyekkel, mintha valóban kétesélyes lett volna, mintha valódi kihívást jelentett volna Csurkára nézve Rozgonyi vagy Schuster. Reggel, délben, este nyilatkoztatta ellenfeleit a liberális sajtó, úgy állítva be őket, mintha komolyan vehető politikai tényezők lennének.

2003. január 30-án a Pilvax kávéházban tartotta meg ellentmondásoktól és színvonalatlan nyilatkozatoktól terhelt sajtótájékoztatóját a MIÉRT (Magyar Igazság és Élet Reform Tömörülés) fentebb már bemutatott vezetősége. Szánalmas volt, hogy mennyire híján voltak eredetiségnek, ideológiának, politikai mondandónak. Erőlködve, egymást túllícitálva próbálták Csurka Istvánt nevetségessé tenni, lejáratni. Bármivel kezdték, mindig ugyanoda jutottak: a pénzhez. (Mindezt akár olyan alulmúlhatatlan primitívséggel, mint azt a Demokratika cikkírója tette: „Csurka ugyanis nem több hazárdírózó kalandornál, aki havonta türelmetlenül várja a banki bizonylatot az átutalt havi apanázs-ról.” Ki mint él, úgy ítél.) Sejtetni próbálták a sajtó nagyszámú képviselőjével, hogy valami rettenetesen nagy anyagi visszaélések történtek a Csurka vezette, demokrácia nélküli pártban, és ők, az erkölcsileg tiszta demokraták, ezt már nem képesek tovább elviselni. De ha igaz, amit állítanak, akkor miért kussoltak éveken át, amíg a párt sikeres volt, s ők jól tejlő pozíciók kedvezményezettjei? Akkor miért nem tették szóvá a demokrácia hiányát? Nem érte meg? Vagy nem is volt hiány? Jellemző, hogy ez az oly hazug és átlátszóan aljas érvelés még a Népszabadság tárcaíróját, Aczél Endrét sem győzte meg a MIÉRT létrehozóinak erkölcsi igazáról: *„Amíg szalad a szekér, addig a vezérelvű pártok másodvonalbeli vezetői, tudomást sem vesznek arról, hogy pártjuknak súlyos demokratikus deficitje van.”* Már hogyha van valóban.

Ezen a sajtótájékoztatóon is, mint minden más nyilatkozatukban külön fejezetet kapott a pártelnök *„kegyetlen diktátor”* élettársa, gyakran olyan végki-csengéssel, hogy Papolczy Gizella az igazi bűnös, és Csurka is az ő áldozata. Innen már csak egy logikai ugrás, hogy ők valójában Csurkát akarják megmenteni – gondolom, önmagától. Divatba jött köreikben a MIÉP-et, mint Gizipártot emlegetni. Megjegyzéseik, célzásaik gyakorta túllépték az elemi ízlés határait, joggal mondhatta Csurka István, hogy e *„mocsos, altesti gyalázkodások”,* e kultúr-emberhez méltatlan balkániságok valami beteg, torz lelkeség szülöttei. Bár valószínűleg lehet itt némi torzulás a rációban is, főleg, ha az efféle jel-mondatokat próbáljuk megérteni: *„Magyar vagyok, nem csurkista!”* Készséggel elhiszem, hogy e szlogen szülője magyar, azt is, hogy nem csurkista, miként afelől sincs kétségem, hogy agyatlan szegény.

Mivel szerkesztőként kezdetek óta jelen vagyok a MIÉP történeténél, mindenkit jól ismerek, sőt félig-meddig baráti viszonyban vagyok e százalmas lázadókkal.

Egyikőjük így érvelt, hogy védje árulását: „Mit van úgy oda a Csurka, ő talán nem lázadt fel Antall és az MDF ellen? Ha mi árulók vagyunk, akkor ő is az, ha ő nem számít annak, mi sem.” Ügyes. Csak sajnos sántít, mint minden, amit a MIÉRT-es urak tesznek vagy nyilatkoznak. *Csurka ugyanis eszmét eszmével, ideológiát ideológiával konfrontált, Csurka az antalli logika helyett új politikai logikát hozott. A Néhány gondolat* Ady örökségével lett kikézbeseítve Antalléknak: „Szabad-e Dévénynél betörnöm új időknék új dalaival?” De mit állítanak Csurkával szembe az árulók? Milyen elméleti sajátságai vannak? A személyeskedésen, a vádaskodáson, a közönséges sértegetésen, az altesti célozgatásokon kívül mit tettek le az asztalra? *Hol vannak a műveik?* Csak a vak nem látja, hogy őket nem az eszme, nem az idea, csakis az egzisztenciális, a merkantil és karrier szempontok mozgatják. Csurka '92-ben képes volt a hatalom csúcsán hátrat fordítani a hatalomnak, képes volt önmaga alatt elfűrészelni az ágat. Rozgonyi, Bognár, Schuster, Deák fel tudják fogni ezt? *Még mindig nem vették észre, hogy csak az van az eszük tokjában, amit Csurka írásából kicsipegettek?* Saját gondolataik nincsenek. Ők úgy támadják a MIÉP-et és elnökét, hogy ehhez az összes érvet a MIÉP-től és elnökétől szerezték be. De akkor mitől reformisták?

Amikor 2003. február 23-án lezajlott a MIÉP XI. országos kongresszusa, ahol Csurka Istvánt óriási többséggel újra elnökévé választotta a párt, azzal a nem titkolt megkönnyebbüléssel mentem haza, hogy lezárult végre a MIÉP egy dicstelen, méltatlan korszaka, és lassan a feledés homályába oszlanak árulóink. Szükséges is volt, hogy hátunk mögött tudhassuk a trónkövetelők hőzöngését, mert a részben megfogyatkozott és megtépázott MIÉP minden erejét bevetni készült a tavaszi EU-csatlakozás megghiúsítására.

„ÍGY NEM!” – ez volt a párt tömör állásfoglalása az EU-csatlakozásról. *Az Európai Unióból a MIÉP nem Európát, csupán az Uniót utasította el. Európa igen – unió nem!* A feltételek, melyeket a csatlakozás fejében teljesítenünk kell, nem szolgálják Magyarország érdekeit, annál inkább szolgálnak idegen érdekeket. Ezért pártunk – a bejegyzett hazai pártok között egyedülként! – ellenezte a belépést és NEM-mel való szavazásra szólította fel a felelős magyar választókat.

2003. április 12-én volt a népszavazás a csatlakozásról. A jogosultaknak csupán 46%-a vett részt, és ezeknek közel tizenhét százaléka utasította el a csatlakozást, vagyis osztotta a MIÉP állásfoglalását! Hangozzék bármilyen furcsán: ez a népszavazás a MIÉP – ha nem is közjogi, de – erkölcsi győzelmet

hozta. Ha egy évvel korábban is ennyien osztják nézeteinket és adnak nekünk bizalmat, ma a parlamenti törvényhozás megkerülhetetlen ereje lennénk. De sajnos, túl későn ébredő fajta a magyar.

A párt jelenleg azon fáradozik, hogy 2004-től a miépes képviselők is ott ülhessenek Strasbourgban és nyomkodhassák a gombot, ha szavazni kell. Sokan ezt nem értik és így érvelnek: „Ha a MIÉP nem akarta a csatlakozást, most miért akar mégis képviselőt delegálni az EU parlamentjébe?” Buta kérdés, mert a lényegyet kerüli meg. A MIÉP ugyanis soha nem párt-szempontról fogta ezt fel: mi nem a pártot nem akaruk beléptetni az unióba, hanem Magyarországot.

De sajnos Magyarország mégis belépett. (Mellesleg szinte valószínű, hogy a szavazásnál most is csaltak az elvtársak.) Ha már pedig Magyarország csatlakozott, akkor a MIÉP-nek is ott a helye. Mert mi mindig és mindenütt ott akarunk lenni, ahol a magyar jövőről döntenek. És ha kell, mi leszünk Strasbourgban a fék, amelyik megállítja a szükségesnél jobban nekilóduló MSZP–SZDSZ szekeret. Ott kell lennünk, és ott is leszünk. Az a közel 17%-nyi nemmel szavazó, aki akarva, nem akarva, tudva, nem tudva, de a MIÉP-pel azonos álláspontra jutott, garancia rá, hogy – ha már Budapesten nem – Strasbourgban és Brüsszelben módunk lesz érvényesíteni a magyar nemzeti érdekvédelmet.

Amint azt a bevezetőben hangsúlyoztam, a MIÉP az elfogadhatatlan realitás pártja. És mert a realitás egyre elfogadhatatlanabb a magyar megmaradás szempontjából, a MIÉP létjogosultsága egyre nő. Jelenlegi taglétszámunk 12000 fő, volt már több is, de mint emlékszünk az alakulás napjára, volt már mindösszesen 17 is. 2006-tól sokat várunk, győzni akarunk, ott akarunk lenni a törvényhozásban, ott mindenütt, ahol a magyar sors formálódik. Részt kérünk a nemzet jövőjének felelős alakításából. Ez még akkor is így van, ha nem vagyunk, mert sosem voltunk – Csurkát idézve – „sikerfüggő párt”. Számunkra nem létkérdés a siker: szeretnénk sikereket lenni, örülünk a sikernek, ha adódik, de a MIÉP-nek a siker soha nem cél, kizárólag eszköz a nemzetépítő állam pozícióinak erősítéséhez. A mi politikai hivatásunk nem siker-, de erkölcsfüggő: az a dolgunk, hogy kimondjuk, amire más közéleti szereplők gondolni, ha mernek. Ezért voltunk, vagyunk és maradunk a magyar élet sója.

Egy biztos: nincs még egy ilyen párt Magyarországon, ezért túl nem értékelhető történelmi tény, hogy tíz évvel ezelőtt megszületett. A MIÉP 1993-as létrejötte nem esetleges véletlen volt, hanem a gyengülő magyar nemzet önvédelmi szükségesszerűsége. Éltesse és óvja Isten ezt a pártot!

Szöcs Zoltán